DONNA KAUFFMAN

Ploi sălbatice

ALCRIS

Capitolul 1

Vântul şuiera în urechile lui şi o durere arzătoare îi sfâşia coapsa. La vremea aceea, crocodilii nu erau cunoscuţi pentru muşcăturile lor periculoase.

- Lua-l-ar naiba!

In momentul în care observase umbra întunecată îndreptându-se spre el, instinctiv, Reese Braedon plonjase. Dar nu suficient de rapid pentru crocodilul care-i sfâşiase blugii şi coapsa. Se ridicase apoi încet în picioare, ignorând focul durerii şi evitând să examineze rana de la picior. Privirile lui antrenate se îndreptaseră spre atacator. Se aplecase şi ridicase arma, ţintind drept în gâtul crocodilului. Un crocodil imens, agitat şi şuierător. Părea lung de doi metri. Dar Reese nu observase asta.

- Ai vreo problemă, bătrâne? întrebase Reese calm, dar conştient de sălbăticiunea periculoasă care-l

atacase.

începuse să se îndepărteze încet, pas cu pas, cu faţa la crocodil şi cu mâinile încleştate pe armă.

- Ce simplă treabă! exclamase el uşor ironic. Doar să iau „prăjiturica“ de pe insulă! Nimeni nu s-a deranjat să mă avertizeze că sunt şi „paznici“ pe aici!

Se îndepărtase suficient de mult de crocodil, respirând uşurat, remarcând că animalul nu dădea semne de agitaţie.

Când trecuse podul anemic din frânghii care lega insula Sanibel de cheiul Caracoles, singurul gând care-l preocupase fusese acela că Jillian Bonner îi va mulţumi de mii de ori că i-a salvat viaţa. Nu se gândise nici măcar la recompensa doamnei Ravensworth, care probabil în momentele acelea dormea liniştită ştiindu-şi unica fiică salvată din calea uraganul Ivan, care ameninţa Golful Mexic.

Dar acum, crocodilul părea să-şi schimbe atitudinea şi Reese era furios. Si atunci când Reese se înfuria , cineva trebuia să piardă.

- Cred că ne-am înţeles greşit, bătrâne, strânse Reese din dinţi. Nu m-au mâncat pe mine nici cei mai răi crocodili din Australia. Tu n-ai nici o şansă.

Brusc, din întuneric, ceva sau cineva îl aruncă la pământ. Crocodilul care-l atacase mai devreme era prea departe ca să facă asta. O clipă, crezu că un altul, mai vigilent, îl atacase pe la spate, dar nu era aşa. Era vorba de un bărbat. Cu o mişcare la fel de rapidă şi surprinzătoare, îşi imobiliză atacatorul cu genunchii şi îşi îndreptă arma spre gâtul lui.

Adică al ei! Pentru că era o femeie!

- Ce naiba faci? urlă el, uşurat.

Fusese doborât de o femeie! El! Reese Braedon!

Işi retrase cu precauţie genunchii de pe pieptul delicat al femeii. Femeie era prea mult spus. Părea mai degrabă un băieţel. Avea o faţă mică şi

murdară, umerii ososi şi înguşti şi părul scurt şi negru, răvăşit.

- Jillian Bonner? întrebă el încet, privind-o în ochii aceia gri-albaştri, idescriptibili.
- Da, eu sunt. Acum vrei să te dai jos de pe mine? Te rog, adăugă ea printre dinţi.

Reese continuă s-o privească, făcându-şi o primă impresie asupra ei. Fata asta părea foarte încăpăţânată şi îndârjită. Si totuşi, undeva, în spatele acelei priviri, avea ceva cald şi bun, vulnerabil. Cineva câştigase până la urmă. Privirile ei erau acelea ale unei supravieţuitoare. Poate că ochii ei nu erau chiar atât de indescriptibili. Decise brusc. O ajută să se ridice din mocirlă şi sprijinindu-se în armă, începu s-o studieze mai îndeaproape. Fata privi îngrijorată în direcţia crocodilului.

- Te-a rănit, Cleo? întrebă ea pe un ton blând.
- Poftim???

- Vorbeam cu crocodilul meu! Nu cu tine!
- Crocodilul tău? Ce naiba...? Ai înnebunit? Animalul ăsta al tău aproape că mi-a mâncat piciorul şi tu eşti îngrijorată pentu el?
- Pentru ea! spuse Jillian apropiindu-se de preferata ei.

Reese se încordă, îndreptându-şi arma spre crocodil.
- Lasă puşca aia la o parte, spuse Jillian furioasă. O s-o sperii.
- Ce o să fac? O s-o sperii? Chestia asta e de doi metri şi nu mi se pare deloc speriată.
- Ai rănit-o?
- Nu, spuse el nervos, simţind cum îşi pierde răbdarea.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era clar că fetei îi păsa mai mult de mutantul acela decât de el.
- Hai să plecăm naibii de aici, spuse el.
- Eşti sigur că nu mi-ai împuşcat-o?
- Hai, nu avem timp de discuţii.

- Nu mă face să... amenință ea.
- Hai! strigă Reese apucând-o de braţ şi trăgând-o după el.

Trebuia să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, înainte ca ucigătorul uragan Ivan să se pornească. Ii dăduse cuvântul Reginei Ravensworth că îi vă salva fiica şi tot ce mai avea de făcut era să-i adune cele câteva bagaje şi s-o şteargă de acolo, până nu era prea târziu.

Pe neaşteptate, Jillian se trase cu toată puterea din strânsoare şi se opri cu mâinile încrucişate pe pieptul ei firav. Durerea resimţită în pulpa sfâşiată îl făcu pe Reese să se strâmbe de durere.

- Iartă-mă, spuse Jillian. Dar cine naiba te crezi să mă forţezi aşa?

- Un tâmpit care-şi riscă viaţa ca să-ţi salveze ţie fundul, murmură el printre dinţi.

- Nu ţi-am cerut eu să faci asta. Lasă-mă-n pace!

în alte împrejurări i-ar fi admirat

hotărârea, dar nu acum. Era aşa de inconştientă de forţa care se apropia de ei cu o sută cincizeci de kilometri pe oră?

- Hai în casă! ordonă el, fără să se deranjeze să-i mai explice. Strânge-ţi lucrurile şi nu te mai încăpăţâna.

- *Tu* nu vei intra la mine în casă. E proprietatea mea privată. Si nu merg cu tine nicăieri. Pleacă! spuse ea şi îi aplică pe nepregătite un pumn în piept.

Fără efect. Cel puţin fizic, pentru că răbdarea lui Reese ajunse la capăt.

- Nu mă călca pe coadă. Vrei să mă asculţi, sau preferi să te iau pe sus?

- Nu mă sperii tu aşa uşor. Au mai trecut şi ieri nişte tipi pe aici să mă evacueze. Fac ce vreau!

- Nu ştiu ce tipi au venit ieri pe la tine, dar cu mine nu-ţi merge, spuse el şi nemaiaşteptând altă replică, o apucă strâns de braţ şi o trase spre casa în stil victorian, care se înălţa maiestuoasă pe colină.

Obloanele ferestrelor erau acoperite cu scânduri de lemn bătute în cuie. Fata îşi luase câteva măsuri de precauţie, dar asta n-o absolvea de inconştienţa de care dădea dovadă. Nimic nu stătea în calea uraganului Ivan.

- Te rog, icni ea, zbătându-se.

Reese o ignoră, îndreptându-se spre intrarea din spate, oprindu-se direct în bucătărie. închise uşa în faţa vântului, care devenea din ce în ce mai violent.

- Ai la dispoziţie cinci minute, spuse el stre- curându-şi mâinile în buzunare, în semn de nerăbdare.

Jillian stătea nemişcată, privindu-l cu încăpăţânare.

îi venea s-o scuture bine, ca să-şi revină. Regina îl avertizase asupra caracterul încăpăţânat al fiicei sale. Dar descrierea fusese departe de adevăr. îi spusese că era genul de singuratică, liniştită, dar greu de urnit şi cu anumite fixuri. Era departe de tipul de femeie de societate, neavând

nimic propriu clasei sociale din care provenea. Mama ei nu greşise în descriere doar într-o anumită privinţă. înălţimea. Neglijabilă. Abia dacă avea un metru şaizeci.

- Nu am de gând... începu ea.

- Patru minute şi treizeci de secunde, o întrerupse Reese, privindu-şi ceasul.

- Bine, conveni ea, pe un ton ameninţător, masându-şi braţul pe care Reese îl strânsese cu toată forţa.

într-un fel, lui Reese îi părea rău că folosise atâta violenţă asupra unei fiinţe aşa de fragile. Era aproape cu treizeci de centimetri mai mică decât el. Si tricoul şi blugii abia stăteau să nu-i cadă de pe ea.

- Ascultă, spuse ea pe un ton îmblânzit, privindu-i rana de pe pulpa piciorului. îmi pare rău că ai trecut prin atâtea doar pentru mine.

Dar ţi-am mai spus. Au venit şi ieri nişte domni să mă evacueze, dar le-am spus că nu pot pleca şi m-au lăsat în

pace.

- Rectificăm. Nu că nu poţi, spuse el, nu vrei. Asta e altceva.

- Nu contează. Concluzia este aceeaşi. Nu plec. Iţi propun să pleci *tu,* cât mai ai timp. Eu mai am puţină treabă. Trebuie să-mi temin de protejat casa.

Clar, era greu de urnit! Si în fond ce o ţinea aici? Un crocodil? Nu putea să creadă asta. Aruncă o privire în spatele curţii. Părea goală. Nu erau semne că ar fi trăit şi alte animale pe acolo. Ii demonstrase că era o supravieţuitoare. Supravieţuitorii nu-şi puneau viaţa în pericol degeaba.

- De ce? se trezi el întrebând.

- Pentru că, dacă printr-o minune voi scăpa, nu am de gând să am prea multe reparaţii de făcut.

- Nu. Mă refeream la altceva. De ce te încăpăţânezi să rămâi? Te crezi Dorothy? Vrei să ajungi în Oz?

- Ce-ţi pasă ţie de ce? Bine, flutură ea din

mână. Nu contează. îţi respect efortul de a mă salva. Dar îţi spun că-ţi pierzi timpul.

- Mda. Apropo, ţi-a expirat timpul. Văd că nu ne înţelegem, spuse el apucând-o de data asta mai atent de braţ şi aruncând o privire prin bucătărie.

Zări uşa de la cămară şi o deschise. Nu era mare lucru acolo. O împinse în întuneric şi închise uşa, proptind un scaun sub clanţă ca să nu mai poată fi deschisă dinăuntru.

Jillian începu să înjure colorat.

- Doamne! exclamă el. Ăsta nu-i un limbaj de fetiţă educată, spuse el. îţi strâng eu lucrurile şi mă întorc în câteva minute. Fii cuminte. N-ai nici o şansă.

întâmplările începuseră să fie din ce în ce mai palpitante. De un an de zile de când îşi deschisese agenţia de pază şi protecţie înpreună cu Cole Sinclaire, nu avusese parte de aşa ceva.

Lucrând pe cont propriu, îşi permitea luxul să-şi aleagă singur sarcinile. Să fie propriul său şef. Nu

trebuia să răspundă în faţa nimănui, exceptând, bineînţeles, cazurile în care vieţile oamenilor erau în joc.

Reperă cu uşurinţă scara interioară care ducea spre dormitoare. Intunericul era adânc şi ameninţător. Se simţea apropierea pericolului. Aprinse o brichetă şi începu să caute dormitorul lui Jillian.

Special evitase să-i spună că era angajat de mama ei. Se părea că relaţiile lor nu erau dintre cele mai bune.

Intră într-o cameră care nu părea a fi a ei. Era prea curată şi ordonată. Parcă aştepta o mătuşă severă. Era camera de oaspeţi. Găsi baia şi luă în grabă câteva prosoape. Deschise o altă uşă şi...

Da. Aceea trebuia să fie camera ei. Intră încet. Se simţea ca un hoţ. Nu obişnuia să intre aşa de repede în dormitoarele femeilor pe care abia le întâlnea. Si de obicei o făcea invitat.

Dormitorul acela nu emana multă

feminitate. Era mobilat sumar. Un pat mare, cu aşternu- turile în dezordine, un dulap şi o noptieră, toate direct pe pardoseala goală de parchet de lemn scump. Fără tablouri şi bijuterii împrăştiate sau alte obiecte frivole. Un pic ascetic, dar foarte delicat.

Un miros proaspăt plutea prin încăpere. Nu

văzu nici o sticluţă de parfum. Ciudat, pentru o femeie. îl intriga şi asta nu-i plăcea. Era o tipă ciudată, dar nu voia să afle de ce. Era doar o simplă slujbă pe care o avea de dus la îndeplinire.

Se trezi pierzând timpul studiind încăperea. Apucă în grabă, nervos, o geantă mare din dulap şi aruncă la repezeală tricouri şi pantaloni, nişte pantofi sport, lenjerie... Se scutură înfiorat. Nu era genul de lenjerie care să-ţi provoace fantezii, dar aveau ceva... Tresări speriat la zgomotul unui obiect metalic care căzuse pe parchet.

O fotografie înrămată. O ridică uşor. Era o poză învechită de vreme,

înfăţişând o femeie, un bărbat înalt şi blond cu un copil mic în braţe. Femeia era Regina. Copilul trebuia să fie Jillian. Părea de trei sau patru ani. Avea părul la fel de negru, dar cârlionţat. îi captă atenţia privirea lui Jillian. O privire care cerea dragoste. Se uita la mama ei cu atâta adoraţie! Ce anume intervenise între ele de ajunseseră să nu se mai înţeleagă?

O ramură de copac se izbi în obloane trezin- du-l pe Reese din reverie. Puse cu grijă fotografia

înrămată între haine şi se repezi spre baie. Deschise dulăpiorul cu medicamente şi mătură cu braţul totul, golind conţinutul în geantă.

Se întoarse în dormitor, îngheţând. Realiză de ce se simţise aşa de ciudat, în momentul în care intrase în dormitorul ei. I se păruse familiar. Da. Acela era cuvântul. Deşi la o primă vedere părea distant, rece, avea ceva familiar. Semăna mult cu încăperile locuinţei lui izolate de pe cheiul Vaca.

Nu mai avea timp pentru atâtea

amintiri. Ieşi din camera lui Jillian şi în următoarea secundă simţi ţeava unei arme înfiptă între coastele lui.

- Stai că trag!

Capitolul 2

- ... Dumnezeule Mare! sfârşi Reese şirul înjurăturilor.

Situaţia putea fi amuzantă în alte împrejurări. începea să se simtă frustrat. Mai întâi crocodilul. Acum femeia pe care trebuia s-o salveze îl ţintea cu propria lui armă. Sinclair ar fi râs de s-ar fi prăpădit, dacă ar fi aflat asta. Dar nu trebuia să afle. Niciodată nu se găsise într-o asemenea situaţie.

- Mâinile sus! Nu te împotrivi, că trag! Mergi uşor spre scări, coboară şi ieşi de pe proprietatea mea, fără să te uiţi înapoi.

Reese nu avea timp de aşa ceva. Sau mai bine zis, ei nu aveau timp de aşa ceva.

- Ai văzut prea multe filme americane, păpuşă, spuse calm Reese şi se întoarse brusc imobilizând-o. Slujba asta nu făcea banii nici pe jumătate. Ii smulse arma din mâini şi o

scutură tare. De când voia să facă asta!

- Nu mă răni, şopti ea rugătoare şi brusc vulnerabilă.

- Nu mă forţa s-o fac.

Ii privi ochii gri, larg deschişi, înfricoşaţi şi Reese slăbi strânsoarea, fără s-o elibereze. Femeia aceea îi rezerva surprize.

- Cum ai scăpat?

- Pe geam. Nu ştii că orice cămară are geam?

Stia. Dar ca la orice cămară, geamul era
minuscul. Dar şi ea era minusculă.

- A început să plouă, constată el privindu-i tricoul ud, care i se lipea de sânii mici. Ivan se apropie. Trebuie să plecăm.

- Păi n-am strâns...

- Am strâns eu ce am găsit.

- Dar...

- Gata!

- Nu eşti deloc gentil...

- Am fost cât mi-ai oferit ocazia. Nu ţi-e suficient că-ţi salvez viaţa?

- Nu plec...

Lui Reese nu-i venea să creadă. îndrăznea să i se mai opună? O trase aproape de faţa lui cu forţă, înghiţindu-şi cuvintele care-i stăteau pe buze.

- O să-mi mulţumeşti mai târziu... Maşina mea ne aşteaptă pe malul opus.

- Călătorie sprâncenată.

- A început să plouă... încercă el să-i explice cu binele.

- Stiu ce înseamnă. Din cauza ta nu voi avea timp să fixez toate obloanele.

- La naiba cu obloanele! Să ne rugăm să nu ne răstoarne maşina!

- Pleacă. Nu te opresc.

- Ai dreptate, hotărî Reese, aruncând-o pe neaşteptate peste umăr. O auzi doar strigând surprinsă. Era aşa de uşoară! O simţi încercând să-şi ţină echilibrul şi agăţându-se de haina lui. Fără alte cuvinte,

părăsi locuinţa în grabă, aruncându-şi pe celălalt umăr geanta.

Singura lui grijă era s-o păcălească

pe Cleo. Ploaia deasă şi vântul deveniseră violente. Pământul se transformase în mocirlă şi înainta greu.

Rana de la pulpă îi transmitea o durere arzătoare în tot piciorul. Dar greul cel mai mare părea că trecuse. Jillian se zbătea, dar nu mai avea ce face, decât să înjure.

Ajunseră cu greu la maşină.

- Ce faci? ţipă Jillian peste vijelia zgomotoasă.

- Nu am încredere în tine, spuse Reese legân- du-i mâinile şi picioarele cu o sfoară groasă. Vrei să risc să-mi sari din mers din maşină, să mai păţeşti ceva?

Aruncă pe bancheta din spate geanta şi arma şi deschise apoi uşa de lângă şofer, aşezând-o cu grijă pe Jillian imobilizată. Pe de-o parte îi venea să râdă, pe de alta îi venea s-o bată. Dacă coopera, nu mai treceau prin atâtea.

- De ce mă forţezi să mă port aşa? întrebă el blând, pornind motorul.

Se simţea vinovat. Ochii ei mari

exprimau frică şi neputinţă.

Nu îl rugă şi nici nu plânse. Dacă ar fi făcut-o, Reese s-ar fi înduplecat.

- Nu! De ce mă forţezi tu să plec? Nu vreau!
- Pentru că asta mi-e slujba.
- Chiar dacă mă împotrivesc?

Nu avea un răspuns pentru întrebarea ei. Pentru prima oară se întreba dacă făcea ceea ce trebuia. Stia că o salvează, dar avea îndoieli asupra felului în care o făcea.

Era plătit să-i salveze viaţa lui Jillian. Nu că nu ar fi vrut s-o facă. Pentru că privind-o, realiză că ar fi făcut-o şi pe gratis. De ce? Nici el nu ştia.

îşi îndreptă atenţia asupra drumului, privind concentrat printre ştergătoarele care nu mai făceau faţă rafalelor de ploaie.

*

* *

Se folosi de toată îndemânarea ca să evite crengile rupte ale copacilor, care zburau pe deasupra lor, smulse de vânt ca nişte vreascuri uşoare.

Reese o surprinse pe Jillian aruncând o ultimă privire casei de pe colină.

- Poate scapă neatinsă, încercă Reese s-o încurajeze. Pare suficient de solidă.

Un copac imens se prăbuşi în urma lor, făcând-o pe Jillian să tresară violent.

- Sper că ai dreptate, spuse ea repede.

Brusc, Jillian realiză riscul la care se expusese
de bunăvoie. Işi luase un angajament faţă de Cleo, dar se părea că situaţia îi scăpase de sub control.

Il privi pe uriaşul blond de lângă ea, care părea că dorea s-o salveze, în ciuda voinţei ei. Poate era mai bine dacă ar fi plecat de la prima evacuare, împreună cu ceilalţi locuitori.

- La naiba! blestemă Reese.
- Ce mai este? oftă plictisită Jillian.
- Nu vezi? îi arătă Reese podul care lega insula de chei.

Furtuna îl distrusese. Nu mai aveau nici o cale de scăpare. Nu aveau

altceva de făcut decât să se întoarcă. Erau prinşi în capcană. Amândoi.

- Si? Acum ce ai de gând? întrebă ea ironic.

Reese lovi bordul cu pumnul, violent.

- Ai ajuns la concluzia mea, spuse ea întărâtându-l. Mă bucur că nu trebuie să-mi pierd timpul alergând după autorităţi să declar un caz de răpire.

- N-a fost vorba de o răpire. Mi-aş fi dorit să fie, chiar cu riscul de a fi arestat. Acum ce ne facem?

- întoarce închisoarea asta pe patru roţi, cât mai avem timp. Trebuie să ajungem la casa mea, înainte să ne ajungă Ivan.

Reese îşi aplecă învins capul.

- Vrei măcar să mă dezlegi? Nu mai fug, spuse ea cu ironie. Promit.

Reese o eliberă, privindu-i cu regret încheieturile înroşite pe care Jillian încerca să şi le dezmorţească, şi întoarse maşina, ocolind copacii prăbuşiţi.

- Sper că prietena ta, „crocodiliţa“

nu ne va face probleme, spuse el, referindu-se la Cleo.

- Nu, atâta timp cât te ţii departe de cuibul ei cu ouă. Si nu este „crocodiliţă“, cum spui tu. Este aligator american, spuse ea coborând din maşină şi apărându-se de vânt cu geanta plină de haine.

Abia reuşeau să înainteze, luptându-se cu vântul şi ploaia care loveau în rafale violente. Zgomotul furtunii era infernal. Jillian se prăbuşi la pământ peste geanta cu haine. Braţul puternic al lui Reese o ridică, apucând în acelaşi timp şi geanta al cărei conţinut începuse să se împrăştie. Sutiene, tricouri, zburau în jurul lor.

- Ţine! strigă Reese zâmbind, întinzându-i un sutien minuscul. Nu ştiu la ce-ţi foloseşte, dar ia-l.

Jillian se înroşi de indignare şi umilinţă.

- Credeam că englezii sunt mai politicoşi.

- Sunt australian, spuse Reese.

- Asta explică totul, replică ea acră, privindu-l un moment fascinată în ochii lui albaştri.

Se întrebă ce se întâmplase de privirile lui păreau atât de goale, avându-i în vedere temperamentul.

Brusc îşi pierdu din nou echilibrul, dar mâinile puternice ale lui Reese o sprijiniră ferm, dar blând, mângâindu-i parcă pielea umedă.

Se retrase ca electrocutată.

- Mulţumesc, spuse ea repede, retrăgându-se.

- Hai mai bine să intrăm, cât mai avem timp.

- Nu. Mai am de blocat două obloane.

- Jillian!

- Faci cum vrei. Dar decât să mă priveşti, mai bine m-ai ajuta. Acum este şi adăpostul tău.

- Nu era necesar, dacă nu te-ai fi împotrivit. Acum puteam să stăm în siguranţă la adăpost, departe de Ivan. Jillian deschise uşa de la bucătărie şi aruncă geanta cu haine pe podea.

Smulse sutienul de bumbac din mâinile mari ale lui Reese şi spuse:

- Nu ţi-am cerut eu să mă salvezi. Dar dacă tot eşti aici, du-te la panoul electric şi întrerupe curentul.

- Dacă îmi dai voie, pot acoperi eu ultimele ferestre.

Jillian se întoarse spre el şi îl privi o secundă. Bărbatul părea să-şi ceară într-un fel iertare şi totuşi ochii lui păreau la fel de lipsiţi de expresie.

- Nu este nevoie. Mă descurc.

- Te rog. Spune-mi unde găsesc scânduri, cuie şi un ciocan.

- Le găseşti pe toate în dreptul ferestrelor din spate.

- Ai lanterne, baterii de rezervă?

- Da. Sunt bine pregătită.

Instrucţiunile lui o enervau. I se părea că o
consideră o fetiţă prostuţă, pierdută în vâltoarea evenimentelor.

- Trebuie să oprim şi alimentarea cu apă. Ai bidoane suficiente prin casă? După un uragan ca ăsta apele pot fi contaminate.

- Stiu. Am umplut toate bidoanele cu apă şi am suficient clor, în caz de urgenţă. Am mai trecut prin asta, domnule...
- Braedon. Braedon Reese.
- Da, domnule Braedon, după cum spuneam, am mai trecut prin astfel de situaţii.
- Poţi să-mi spui Reese. Consider că am trecut de mult de faza de politeţe, spuse el zâmbind, amintindu-i de expresiile colorate pe care le folosise de atâtea ori, în ziua aceea.
Si mai mult decât atât, de faptul că umblase prin lenjeria ei. Jillian refuză să se mai înroşească. Era convinsă că Reese îi considera obiectele de îmbrăcăminte intimă mai mult practice decât sexi. Se hotărî că nu avea sens să-şi facă atâtea probleme. N-o interesa cum gândea

bărbatul acela despre ea. Avea lucruri mai importante de făcut.

- Mai bine termină de fixat obloanele până nu se înrăutăţeşte vremea prea tare, sugeră tăios Jillian.

Reese ieşi încet şi Jillian rămase prizoniera gândurilor care o măcinau. De multă vreme nu se mai gândise la impactul pe care-l avea asupra bărbaţilor. Perfecţiunea fizică şi mai ales starea materială erau obsesiile Reginei, nu ale ei.

Jillian se încruntă uşor, amintindu-şi de mama ei. Nu avea timp să-şi tulbure emoţiile cu asemenea gânduri. Braedon Reese şi Regina trebuiau să fie puşi deoparte, într-un colţ întunecat al minţii sale şi daţi uitării, pentru moment.

Capitolul 3

Intr-un sfert de oră, Reese apăru pe neaşteptate în cadru uşii de la bucătărie, profilându-şi silueta impresionantă pe fundalul cerului întunecat. Ochii lui Jillian se opriră asupra figurii lui încordate.

Ii vedea buzele mişcându-se, dar cuvintele îi erau înghiţite de urletul furtunii. Se sprijinea cu un efort vizibil de tocul uşii, încercând să se protejeze de vânt.

Alergă spre el şi îl trase cu toată puterea de mână, înăuntru.

- Intră odată! strigă ea din răsputeri, văzând că nu-l poate urni din loc.

- Nu pot, strigă el.
- Poftim? De ce?

Reese se clătină şi în secunda următoare se prăbuşi pe podeaua bucătăriei. Jillian era îngrozită. îl trase din dreptul uşii cu un efort supraomenesc şi se aplecă asupra lui.

- Ce ţi s-a întâmplat?
- închide... uşa... gemu el.

Jillian se supuse. Bucătăria răvăşită de vânt se linişti brusc. întunericul apăsător şi ameninţător îi învălui din toate părţile. Jillian aprinse o lampă cu gaz, îi mări flacăra şi o aşeză pe pardoseală, lângă Reese.

Bărbatul acela mare cât un munte zăcea nemişcat. Imaginea era mai înfricoşătoare decât natura dezlănţuită.

- Reese? şopti speriată Jillian.

Bărbatul deschise ochii îndureraţi.

- Ce ai păţit?
- Piciorul, reuşi el să îngaime.

Jillian îi privi pulpa şi scoase un strigăt de groază. Sângele lui roşu-aprins se scursese de-a lungul piciorului, pe blugi, până jos, formând o mică baltă pe pardoseala de gresie a bucătăriei.

- Ce ai păţit?
- Aligatorul tău...
- Nu se poate, spuse ea. Cleo se ascunde cine ştie pe unde acum. Animalele se sperie foarte tare în momentele astea şi nu atacă.
- Nu acum. Mai devreme. înainte să apari tu.

Jillian îşi aminti. Ii observase şi mai devreme
rana, dar nu i se păruse aşa de gravă. Uitase complet de ea.

- Vrei să spui că ai alergat cu mine pe umăr, având rana asta groaznică la picior?
- M-ai obligat s-o fac.
- Dar...
- Stai liniştită. Nu e vina ta. De fapt rana nu era aşa de gravă, dar m-a

lovit o scândură de lemn peste ea şi mi-a deschis-o mai tare.

- Ah! Bine că ai reuşit să intri în casă.

- Lasă-mă pe mine. Blochează cumva uşa de la bucătărie. Nu mai avem timp de pierdut.

Mai devreme, când Jillian îl descoperise pe Reese cu arma îndreptată asupra lui Cleo, ştirile de la radio anunţau că mai aveau la dispoziţie zece ore. Se părea că predicţiile fuseseră greşite. Evenimentele o copleşeau. Cleo avea nevoie

de ajutorul ei, la fel şi Reese, iar casa nu era suficient de bine protejată.

Alergă spre cămară şi găsi nişte bucăţi de tablă pe care le cumpărase cu ocazia ultimului uragan, Andrew. în câteva minute, reuşi să izoleze uşa de la intrarea din spate. Experienţele anterioare îşi spuneau cuvântul în îndemânarea ei.

Cleo putea să mai aştepte. Dar Reese nu. îşi îndreptă toată atenţia asupra lui. încercă să-i ridice piciorul

pe un taburet.

- Nuuu! strigă el.

- Stai liniştit. Ştiu ce fac.

- Eşti sigură? Simt că mi se rupe piciorul de durere.

- E normal.

- Eşti o femeie tare încăpăţânată.

- Acum ţi-ai dat seama?

Reese înjură, încercând să-şi înghită urletul de durere care-i stătea pe buze.

- Ţipă, dacă vrei. Nu mă deranjează. Eu mă duc să aduc trusa medicală.

- E în geantă.

Jillian scotoci printre hainele ude, amintindu-şi din nou de imaginea sutienului ei de bumbac

alb, în mâinile lui Reese. Se spălă bine pe mâini şi se aşeză lângă el, deschizând trusa medicală. Părea într-devăr că ştie ce face.

- Ţine-mi lampa deasupra rănii, ca să văd bine despre ce e vorba.

Işi puse o pereche de mănuşi chirurgicale şi tăie uşor materialul în jurul rănii.

- Mda. Nu este foarte mare. Are

vreo cinci centimetri, dar este cam adâncă. Trebuie curăţată şi cusută.

- Poftim? tresări Reese. Nici nu mă gândesc.

- Nu te pune cu mine. Mă pricep. Am mai făcut asta. E drept, pe reptile şi animale mai mici. Calmează-te. N-o să observ diferenţa.

- Mda. Foarte amuzant.

- Trebuie să-ţi tai blugii de tot. Nu vreau să risc să te infectezi.

Reese îi apucă cu o mişcare bruscă foarfecele.

- Sunt unicii mei pantaloni, doctore.

- Bine, zâmbi Jillian. Preferi să ţi dai jos? Reese reflectă o clipă asupra consecinţelor şi
decise:

- Bine. Mă las pe mâna ta.

Jillian se aplecă asupra rănii şi se concentră,

încercând să ignore apropierea de... înghiţi greu. Simţea cum mâinile începeau să-i tremure şi aceea nu era o atitudine profesională. Frecă rana cu antiseptic mai energic decât era

necesar şi umplu o seringă cu conţinutul unei fiole.

- Asta ce mai este?

- Anestezic local. Slab.

- Nu! Prefer să beau o tărie.

- Ne e frică de ace? îl tachină ea. Nu doare. O să simţi o înţepătură mică. închide ochii.

Reese se albi şi Jillian izbucni în râs.

- Sper să nu-mi leşini.

- Nu, strânse el din dinţi. Dă-i drumul.

*
* *

- Şi, cu ce te ocupi? întrebă Reese privind-o cum îi cosea rana cu mişcări îndemânatice.

- Vezi? Dacă nu te-aş fi anesteziat n-ai mai fi fost în stare să vorbeşti acum.

Reese era obişnuit să deţină un autocontrol perfect. Atât profesional cât şi personal.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nu obişnuia să fie indiscret. Dar dezlănţuirea naturii şi evenimentele

prin care trecuseră îi apropiaseră suficient de mult ca să-şi poată permite să pună astfel de întrebări. Si în plus voia să-şi distrag' atenţia de la mica operaţie la care era supus.

- Mă ocup cu reabilitarea animalelor sălbatice.

- Si cum ai ajuns să faci asta?

- Tatăl meu era profesor de zoologie. Printre altele era pasionat de oceanografie. A murit când eram mică, dar mi-a transmis pasiunea lui pentru oceane şi mai ales pentru creaturile acvatice. Ulterior, când am mai crescut, am urmat cursuri de biologie marină şi zoologie. M-am implicat în activităţi de salvare a animalelor, împreună cu un grup din Alaska.

Privirea lui Reese rătăci pe obrajii fini ai lui Jillian. Erau de o fragilitate feminină tulburătoare. Brusc i se făcu teamă. Nu voia să se implice emoţional în cazurile ei. Incercă se se concentreze asupra unor obiecte din încăpere, dar nu reuşi. Nimic nu părea mai interesant decât femeia aceea aplecată asupra lui.

- Când m-am întors în Florida, continuă ea, mi-am continuat munca de teren, pe cont propriu. Au aflat vecinii şi prietenii şi au început să-mi aducă diverse reptile şi păsări rănite. Faima mea a crescut simţitor, o dată cu rata de succes în reabilitare. Şi aşa, în scurt timp, mi-am dezvoltat o activitate proprie aici.

Erau o mulţime de lipsuri în povestea ei. De unde avea bani pentru a-şi finanţa activitatea, care era nonprofit? Cum ajunsese să lucreze tocmai în Alaska şi de ce preferase să se întoarcă? Cum de trecuse de la pasiunea pentru oceane la cea pentru reptile? Şi mai ales ce anume dusese la ruptura dintre ea şi Regina?

De ce-i păsa lui de toate astea, la urma urmei? Fusese angajat s-o salveze, nu să-i scormonească trecutul şi acţiunile.

- Reptile? se trezi el întrebând, gânditor, spri- jinindu-se într-un cot.

Jillian îi zâmbi şi el simţi cum sufletul i se încălzeşte şi i se deschide

ca în faţa soarelui.

Ciudat. Până atunci nu realizase cât de rece fusese. în interior.

- Mi s-a pus de nenumărate ori întrebarea

aceasta. Nimeni nu se miră dacă salvezi păsări sau mamifere. Dar dacă spui că salvezi reptile, toată lumea se înfioară şi nu înţeleg de ce. In fond şi ele tot vieţuitoare se numesc. E ciudat.

- Jillian, află că majoritatea oamenilor respectă mai mult moartea decât viaţa. Si asta tot ciudăţenie se numeşte, dar este o realitate.

Jillian îl privi cu o curiozitate nedisimulată. Ochii ei gri erau plini de întrebări. Era pentru prima dată când Reese lăsa să transpară o parte din trecutul său prin vorbe.

In acel moment, vântul izbi violent casa. Jillian tresări. Legă ultimul nod şi începu să bandajeze grăbită rana. Reese îi admira îndemânarea.

Intreaga lui viaţă profesională se baza pe îndemânare. O mişcare sau o decizie greşită şi viaţa unui om putea

fi pusă în pericol.

Acum, pentru prima oară, se trezise în faţa unei provocări. O provocare irezistibilă, întruchipată în acea femeie-copil, slăbuţă, subţirică, micuţă, cu părul negru, fără pic de machiaj dar cu ochii gri, hotărâţi, şi cu un caracter puternic, de neclintit.

- Mai simţi nevoia să bei o tărie? Efectul novocainei va dispărea în câteva minute.

- Nu. Prefer trei aspirine.

Ochii ei îşi pierduseră strălucirea şi Reese se întreba de ce. Privi mult timp în urma ei, după ce părăsi bucătăria. îşi dorea din tot sufletul ca sentimentele ciudate de vinovăţie să dispară.

îşi îndreptă toată atenţia asupra piciorului. Nu îl mai durea, dar se simţea frustrat. Nu-i plăcea ideea de a se afla la dispoziţia unei femei mici şi dure. îşi folosi toată puterea, se sprijini de taburet şi în cele din urmă reuşi să se ridice. Sângele începu să-i circule rapid prin piciorul rănit, care

începu să-l doară.

- Ce naiba faci? întrebă Jillian apărând în cadrul uşii, cu aspirinele în palmă.

- Ce naiba ţi se pare că fac? întrebă Reese la rândul lui strângând din dinţi şi încercând să-şi mascheze durerea.

- Trebuie să stai jos, cu piciorul ridicat, comandă hotărâtă Jillian.

- Uite ce e, domnişoară. Nu obişnuiesc să ascult pe nimeni. De obicei fac ce-mi place, spuse el apropiindu-şi faţa ameninţător de a ei.

- Parcă mi-ai spune vreo noutate, replică ea neintimidată.

- Ai terminat cu predica? spuse el, aşezându-se pe un scaun şi sprijinindu-şi piciorul rănit pe taburet.

- Da, răspunse ea netulburată, schimbând bateriile unei lanterne. Ia aspirinele şi te las în pace.

- Aşa îţi tratezi tu pacienţii? întrebă el supunându-se.

- Nu. De obicei pacienţii mei nu protestează.

Reese simţea cum îi creşte tensiunea.

Calmul
ei ironic îl scotea din sărite.
- Ce naiba vrei să spui? întrebă Reese nemaireuşind să se abţină.
- Am avut de-a face cu fel de fel de creaturi. Datorită ţie am ajuns la o concluzie clară. Imi întăreşti convingerea că oamenii îţi sunt cel mai puţin recunoscători, atunci când vrei să le salvezi viaţa.
- De asta mi-ai refuzat ajutorul? Pentru că ştiai că nu-mi poţi fi recunoscătoare? întrebă el tăios.
Jillian îi aruncă o privire ucigătoare. Reese simţea că se uita la el ca la o insectă.

- Am refuzat să-ţi accept ajutorul pentru că mi-am luat angajamentul în faţa cuiva.

Cum se făcea că o fiinţă aşa de fragilă şi delicată să fie atât de dură?

- Nu-mi pare rău că am încercat să-ţi salvez viaţa, spuse el încet, simţind nevoia s-o mângâie. Dar îmi pare rău că am încercat să te fac să-ţi calci principiile. M-am obişnuit să am de-a

face cu persoane care nu au aşa ceva.

Ecoul cuvintelor lui se risipi şi o linişte apăsătoare se lăsă între ei. Inima lui Reese începu să bată într-un ritm ciudat, necunoscut.

înainte ca el să facă ceva ce poate ar fi regretat mai târziu, Jillian se retrase. Vraja se risipi şi Reese se întrebă dacă o trăise cu adevărat. Trebuia să recunoască. Trăise o experienţă unică, ciudată, dar plăcută. O clipă îi venise s-o sărute.

Spera că expresia feţei lui nu-l dăduse de gol. De obicei se controla bine. Ba chiar, uneori, părea distant, nesuferit, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut atinge. Multe femei îl acuzaseră de asta.

Jillian schimbă bateriile de la o altă lanternă şi îi aruncă o privire care-l făcu pe Reese să creadă

că în curând bariera emoţională din el, urma să cadă în faţa acelei femei.

Niciodată nu se minţise singur. Trebuia să admită. Acum era sigur. Avea sentimentul că dacă n-o va lua în

braţe şi nu îi va simţi moliciunea buzelor, va exploda. Da. Recunoştea. Se simţea slab în faţa ei.

Durerea din picior îl făcu să uite pentru o clipă de toate. Asta parcă îl mai întărea. Putea face faţă mult mai bine durerii decât acelor emoţii necunoscute. Durerea era purificatoare, îi limpezea gândurile.

- Si eu sunt vinovată, ştii? sparse ea în cele din urmă tăcerea prelungită.

- Ce vrei să spui?

- Mă aştept ca cei din jur să acţioneze doar în propriul interes. Presupun că şi tu ai principiile tale, zâmbi ea. Se pare că ne-am împiedicat unul de principiile celuilalt şi cel care a pierdut ai fost tu.

Reese se întrebă dacă lui îi părea rău că pierduse. Perspectiva de a rămâne pe toată perioada uraganului doar cu Jillian i se părea o provocare plăcută.

- Dacă ţi-e foame, o să fac ceva de mâncare în câteva minute.

Capitolul 4

Jillian se pregătea să urce pe scara interioară spre dormitoare, când o rafală de vânt lovi cu violenţă ferestrele de pe aripa de nord. Era frustrant să nu poată vedea ceea ce se întâmpla afară.

Lăsă pe trepte o lanternă, în caz de necesitate, şi începu să-şi maseze neliniştită braţele. Nu îi era frig. Dar simţea fiorii reci ai fricii de-a lungul şirei spinării. îţi protejase cum ştiuse mai bine bătrâna casă, lăsată moştenire de tatăl său, pe care abia îl cunoscuse.

îşi aminti toate casele în care trăise de-a lungul copilăriei. Una după alta, fiecare casă fusese

din ce în ce mai mare şi mai somptuoasă, reprezentând într-o lumină cât se putea de reală situaţia materială şi caracterul soţilor pe care-i avusese mama sa. Era ciudat, dar în acele momente nu mai făcea vreo deosebire între ele. Toate erau la fel de impresionante, pline de stil şi

somptuozitate, dar lipsite de căldură sufletească.

Aruncă o privire în jur şi zâmbi tristă. Acea bătrână casă era singura pe care o iubea. Acolo se născuse şi doar acolo se simţise cu adevărat „acasă“.

Jillian şopti repede o rugăciune, sperând ca vechea ei casă, care avea peste treizeci de ani, să supravieţuiască în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Gândurile ei se îndreptară spre australianul acela mare şi rănit din bucătăria ei. îi părea rău că decizia ei îl făcuse prizonier, alături de ea. Dar nu obişnuia şă-şi încalce principiile. I-o spusese şi lui foarte clar. Fusese sinceră cu el.

Cina. Da. Trebuia să gătească ceva. Se îndreptă spre bucătăria ei rustică, pe care o adora, şi se opri în cadrul uşii.

Reese stătea cu spatele la ea. Capul lui blond era dat pe spate şi părea că-şi examinează bandajele de la picior.

Bandajele făcute de ea. îşi aminti senzaţia pe care o simţise în vâful degetelor atunci când îi atinsese pielea.

Trebuia să recunoască. Era într-adevăr un bărbat bine făcut. Un tremur uşor îi străbătu corpul. Nu era un tremur neplăcut, sau rece. Dimpotrivă. Nu ştia prea multe despre bărbatul acela, dar îi plăcea. îşi putea imagina cu ce se ocupa. Trebuia să facă ceva la fel de palpitant ca şi felul în care se cunoscuseră.

Nu. Trebuia să fie un renegat sau un bărbat fără în afara legii. Altfel nu ar fi privit-o mai devreme aşa de obraznic cu ochii aceia albaştri.

îşi permise să-şi zâmbească. Un bărbat ca Braedon Reese nu putea fi atras de o femeie ca ea. Era suficient de lucidă încât să-şi dea seama că fizicul n-o ajuta prea mult. Fanteziile bărbaţilor ca el se opreau la forme mai pline, mai generoase, mai voluptuoase.

- Nu mă deranjează că te uiţi de cinci minute la mine, dar mi s-a făcut foame.

Jillian nu-şi imagina că un om poate roşi cu

totul, aşa cum i se întâmplă ei în secunda următoare. Umilinţa o copleşise mai intens ca atunci când îl auzise fără să vrea pe Richard Laxat, pe care-l crezuse un bun prieten, povestind în Alaska echipajului despre logodna ei ruşinoasă.

- Fii liniştită, adăugă el observându-i stânjeneala.

încercă să se ridice de pe scaun, dar durerea îl făcu să se prăbuşească la loc, pe scaun.

- Nu te ridica, se repezi Jillian, încercând să-l ajute.

Brusc, se răzgândi. Nu se simţea în stare să-l atingă. Indiferent cât de inocent ar fi fost gestul.

I se părea că mai devreme, Reese o privise direct în suflet şi îi citise gândurile. Trebuia să se ţină cât mai departe posibil de el. Cel puţin pentru o vreme. Cel puţin până trecea uraganul.

Nu se mai gândise de multă vreme

la o relaţie cu un bărbat. Si nici nu era momentul să înceapă s-o facă. Cel puţin nu cu un bărbat ca Reese, care-i dădea de departe lecţii până şi lui Mel Gibson.

Se îndreptă spre cămară, unde printre altele

ţinea şi proviziile de conserve. Apucă la întâmplare o conservă de carne şi o pungă cu cipsuri de cartofi. Se gândi o clipă la posibilele preferinţe culinare ale lui Reese. Ce putea mânca muntele acela de om, de reuşea să arate aşa de bine?

Ridică din umeri, hotărându-se să nu-i mai pese de el şi aruncă pe masă punga şi conserva.

în acel moment lampa cu gaz se stinse şi ea se trezi pe podeaua rece a bucătăriei.

- Ah! exclamă ea surprinsă.

- Ce ai păţit? întrebă Reese îngrijorat, din întuneric.

- Nu contează, stai liniştit. Nu am nimic, spuse ea masându-şi genunchiul lovit.

- Prea târziu, şopti o voce răguşită aproape, mult prea aproape de urechea ei.

- Nu trebuia să te ridici, spuse Jillian indiferentă.

Dar în clipa următoare, o pereche de mâini puternice o apucară de braţe, ajutând-o să se ridice. Atingerea caldă aroape o curentă.

- Mulţumesc, spuse ea. încercând să pară rece. Mai bine aprinzi o lanternă.

Reese se supuse, luminând o figură amuzată.

- Sper că nu eşti vegetarian, spuse ea, dorind să-i îndrepte atenţia asupra altor necesităţi fiziologice.

- Am un stomac de oţel.

Jillian nu se îndoia.

- Te simţi bine? întrebă el studiind-o atent cu ochii lui atât de albaştri.

- Mda. M-am ales doar cu câteva vânătăi.

Reese întinse mâna, în semn de mângâiere,
dar Jillian se feri instinctiv de

atingerea lui.
- Jillian?
Pentru nimic în lume ea nu i-ar fi arătat cât de jenată se simţea de atenţia lui.
- Vrei să te dai la o parte? Am de pregătit cina, iar tu n-ar trebui să-ţi forţezi piciorul. Stai pe scaun şi încearcă să nu mă încurci. Si te rog ai grijă să nu se mai stingă lumina.
- Ţi-e frică de întuneric?
- Poftim? întrebă ea luată prin surprindere.
Reese o privi întrebător.
- Nu, pufni ea.
- De ce eşti aşa de ţepoasă?
- Ţepoasă? întrebă ea un pic mai liniştită,

privindu-i muşchii care se încordau pe sub tricou.
- Vino aici.
- Unde? întrebă ea hipnotizată de priveliştea pe care i-o oferea.
întâmplările prin care trecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore îi slăbiseră voinţa. în fond nu făcea nimic

rău. îşi permitea să fie doar un pic mai slabă. Si cum oare putea fi altfel lângă Reese?

Se îndreptă spre braţele lui deschise, accep- tându-i îmbrăţişarea.

- îmbrăţişează-mă, şopti el.

Jillian execută automat comanda. Sau rugămintea. Muşchii lui se relaxau sub atingerea ei şi asta o făcea să se simtă mai puternică. Viaţa nu înceta să-i rezerve surprize. Cine ar fi crezut că Jillian va îmbrăţişa un străin în propria ei casă?

- Reese?

- Da?

- De când oamenii de la evacuare poartă la ei arme de foc?

Reese se încordă brusc şi o îndepărtă. Jillian se simţi dezorientată, dar încercă să-şi revină.

Poate că aşa era mai bine. Nu voia să se facă de râs. Nu voia să-i mai arate nici un semn de slăbiciune.

*

* *

Reese se simţea ca un prost. La ce

naiba se gândise când o îmbrăţişase pe cea pe care fusese angajat s-o slaveze? La început dorise doar să afle ce anume îl făcea să se simtă atras de fiinţa aceea fragilă, micuţă şi foarte ţepoasă. Da. Ţepoasă. Găsise bine cuvântul. Atâta dorea. Doar să ştie ce. Ştiinţa însemna putere, iar puterea însemna control.

Dar în loc să reuşească să o controleze, se trezise controlat. Trupul lui reacţionase ciudat.

Respingerea fusese o reacţie de autoapărare.

Acum o privea stând la doi paşi în faţa lui, aşteptând un răspuns cu bărbia ridicată, într-o atitudine de provocare.

Simţea nevoia s-o ia din nou în braţe mai strâns, dar ea era în expectativă. Nici nu mai reuşea să-şi amintească ce întrebare îi pusese.

îi trebui un minut să-şi limpezească gândurile.

- Arma? O port întotdeauna la mine.

Jillian începu să pregătească

mâncarea,
aparent indiferentă. îl credea? Nu-i păsa? Stia că o minte?
O privi preparând nişte sandvişuri în tăcere, după care i le aşează în faţă şi reveni cu interogatoriul. Nu îl credea.
- Cu ce anume te ocupi, mai exact, domnule Braedon? Vreau să spun atunci când nu ataci aligatori inofensivi.
Era ţepoasă!
Ciudat, dar nu-l deranja.
- Asigur paza şi protecţia de persoane. Am o afacere proprie, împreună cu un partener.
- Presupun că mă consideri nerecunoscătoare, spuse ea încrucişându-şi mâinile la piept. Ce te-a adus tocmai aici? Eşti voluntar? Cred că familia ta este îngijorată. Ei ştiu unde te afli?
Reese nu răpunse.
- îmi pare rău că din cauza mea ai rămas blocat aici, cu mine.
- Nu-i nimic. N-am familie. Singurul căruia îi poate păsa de mine este prietenul şi partenerul

meu, Cole. Ori, el ştie riscurile meseriei şi mă cunoaşte bine.

- Ştii, ezită ea. Mă simt... responsabilă, într-un fel. Dacă o să se termine totul cu bine... nu ştiu... Te pot ajuta cu ceva?

Reese îi strânse mâinile întinse în semn de iertare.

- Hai mai bine să ne gândim cum vom trece cu bine peste următoarele ore, da?

Jillian înclină din cap în semn de aprobare.

- Ai farfurii?

- Da, se dezmetici ea.

- Unde le ţii?

- în dulap. Dar tu stai liniştit. Eşti rănit.

îi putea simţi în glas sentimentul de vinovăţie. Cu toate astea tot ţepoasă părea. Poate că pur şi simplu nu-l plăcea. în fond dăduse buzna în viaţa ei liniştită. Era un intrus. Şi el o luase în braţe. Nu fusese o îmbrăţişare în adevăratul sens al cuvântului. De fapt ea nu-i răspunsese foarte convinsă.

Aprinse o a doua lanternă, dar în mintea lui se făcu întuneric.

*

* *

Reese înghiţi cu poftă ultima bucată din deliciosul sandviş.

- îmi pare rău că berea este caldă, dar am folosit frigiderul pentru apă.

- Nu-i nimic, zâmbi el.

Jillian îi răspunse tot printr-un zâmbet. Un zâmbet mai timid şi mai dulce.

- Eu pun de obicei mai multe doze în frigider decât apă, îi explică el.

- Doze?

- Da, doze de bere. Aşa spunem noi, australienii.

- A, sigur, zâmbi ea din nou, uşor intimidată. De cât timp eşti în State?

Era o întrebare la care trebuia să se aştepte, în mod normal. Dar Reese nu era obişnuit să discute cu persoane cărora să-i pese aşa de mult de el. Iar conversaţiile lui cu femeile se reduceau la un fond redus de întrebări şi răspunsuri pe care le uita în câteva minute.

Se trezi analizându-i curbura fină a buzelor,

întrebându-se ce formă luau în timp ce făcea dragoste. Obişnuia să scoată sunete? Privirea lui rătăci în dreptul sânilor. Adică, acolo unde, în mod normal, la femei rotunjimile erau mai proeminente. Oare femeia asta făcuse vreodată dragoste?

Dar ce naiba îi păsa lui?

- Nu contează, renunţă ea.

- Nu, nu. Mă gândeam la... Am părăsit Australia la şaptesprezece ani.

- Mai vrei o bere? Sau poate apă?

- Nu, mulţumesc. Ai un radio pe aici?

- Da, spuse ea alergând în camera de zi.

Abia când dispăru din raza lui vizuală, Reese
realiză că dinţii lui erau încleştaţi. Reuşise să-l citească aşa de bine? Nu putea să creadă. Era un maestru al deghizării.

Dezgustat de problemele pe care şi le punea, Reese se forţă să se ridice în

picioare ca să simtă mai bine că trăieşte.

- L-am adus, dar din cauza furtunii, bruiajul este foarte intens şi abia se aude ceva, spuse ea dintr-o suflare. Ce naiba faci, în picioare?

- Si eu mă întrebam acelaşi lucru, strânse el din dinţi.

- Hai mai bine în camera de zi. Am o canapea foarte confortabilă şi-ţi poţi ridica piciorul.

în acel moment o pală puternică de vânt izbi casa cu sălbăticie.

- Ce naiba a fost asta? se sperie Jillian, repezindu-se spre uşa blocată. Realizând că nu poate ieşi ca să verifice avariile, se întoarse speriată spre Reese.

- Ce ne facem?

- La naiba! înjură Reese neputincios. Nu ştiu. Dar cred că nu e ceva grav. Dacă ar fi distrus ceva, probabil că zgomotul nu s-ar fi oprit.

- Ştii ceva? spuse agitată Jillian, dorind să facă ceva. Eu mă duc să verific.

- Nu! o opri el.
- Uite ce e, domnule! exclamă ea iritată. Este casa mea. Nu pot sta cu mâinile în sân.

într-adevăr, nu putea.

înverşunarea ei se topi în momentul în care privi ochii lui albaştri şi hotărâţi.

- Dacă spui că nu poate fi ceva grav...
- Nu este grav, dar poate deveni, spuse el continuând să pară îngrijorat.

- Ai vreun loc sigur în casă?
- Sigur? Da, spuse ea încercând să gândească cu viteza luminii. O debara, pe hol.
- Cât de mare?
- Suficient. Depinde pentru ce-ţi trebuie, spuse ea roşind imediat ce termină propoziţia. Am mărit-o eu ulterior.
- Mai mare decât cămara?
- Da. De două ori mai mare. Dar e plină cu accesorii medicale.
- Bine. Canapeaua ta are perne?
- Perne? Da, dar...
- Bine, adu-le.

Jillian se îndreptă spre camera de zi cu

ezitare, dar Reese o apucă de mână, oprind-o.

- Ai vreun dormitor la parter?

- Ce...? întrebă ea cu voce stinsă, surprinsă de atingerea neaşteptată şi auzind cuvântul dormitor.

Ce importanţă avea dacă unul dintre cele patru dormitoare de oaspeţi era la parter? Pentru că gândurile romantice nu-şi aveau sensul, mai ales în situaţia în care se aflau.

- Da, acolo, arătă ea spre o uşă mai ferită.

Si în acel moment ochii lui Reese îşi schimbară culoarea şi buzele lui deveniră mai senzuale.

- Bine, înghiţi el greu. Mă duc să iau pernele. Tu ai grijă să le aduci pe cele de pe canapea.

Jillian rămase ţintuită pe locul ei. Nu se simţea în stare să mai facă vreo mişcare. Avalanşa de ordine nu era venită din senin. Se întâmpla ceva grav cu adevărat. Dar în sufletul ei era un dezastru mai mare decât afară.

- Este simplu sau dublu?
- Poftim? A, patul. Dublu.
- Perfect, spuse el scurt îndreptându-se şchiopătând spre uşa camerei de oaspeţi.
- E ridicol, se trezi Jillian şoptindu-şi. Nicăieri în lume nu se auzise că uraganul avea
efect asupra libidoului femeilor singure.

Capitolul 5

Reese o privi pe Jillian din spate străduindu-se să aranjeze un culcuş

confortabil şi sigur. Şoldurile ei înguste şi băieţeşti se mişcau foarte nostim. El terminase de adunat pernele pentru un adăpost în debara şi îşi permitea un moment de răgaz.

- Stai odată, nenorocită mică şi... Restul degeneră într-o serie de înjurături, declanşate de cearşafurile care n-o ascultau pe Jillian.

- Unde ai învăţat să înjuri aşa, domnişoară? întrebă Reese amuzat.

- în Alaska, spuse ea şi înjură din nou în momen-

tul în care îi alunecă lanterna dintre picioare.

Reese se încruntă indignat de reacţiile trupului său. Probabil în subconştient simţea pericolul sfârşitului aproape şi era o reacţie de instinct primar de perpetuare a speciei.

Se îndepărtă puţin zâmbind, imaginându-se în pat cu Jillian Bonner. Nu credea că fiinţa aceea era suficient de dotată pentru dorinţa lui Braedon Reese.

în timp ce Jillian stătea aplecată, străduindu-se să aranjeze cât mai bine cearşafurile, tricoul larg lăsă să se întrevadă o întreagă privelişte.

Deci până la urmă avea sâni.

- Ai de gând să stai acolo şi să te uiţi la mine cum mă chinuiesc să fac singură totul?

Din nou era ţepoasă! Ochii ei aruncau săgeţi şi buzele şi le ţinea strânse de nervi.

Si într-un fel era normal. îl prinsese analizând-o cu un ochi rece de expert. Aşa era caracterul lui! Dar atunci de ce roşea pentru prima oară în treizeci şi trei de ani?

îşi îndreptă toată atenţia şi forţele spre salteaua pe care Jillian se chinuia s-o ridice de jos.

- Hei! strigă ea. Nu ştii să numeri până la trei?
- Bine, tu tragi şi eu împing.
- Ba eu trag şi tu te duci la naiba, răspunse ea iritată.
- Auzi? Ar trebui să-i mulţumeşti în genunchi lui Dumnezeu că sunt alături

de tine pe furtuna asta!
Jillian avu tupeul să-şi rotească ochii în semn de plictiseală.
- Ce naiba crezi că te-ai fi făcut fără mine?
- Ştii ceva? Salteaua asta are aproape jumătate de secol şi cântăreşte o tonă.
Lui Reese îi venea să dea cu pumnul în ceva. Nu. Să sugrume pe cineva. Se mulţumi doar s-o privească urât şi o ajută să ridice salteaua.
- Şi cu asta ce vrei să mai faci? întrebă el.
- O vom pune în adăpost, ca să ne protejeze capetele. în caz că acoperişul va cădea peste noi.
- Dacă aveam de gând să mor sub o saltea, mi-aş fi petrecut timpul într-un fel mai interesant.
Jillian se înroşi de indignare. Ştia că nu era genul de femeie cu care Reese ar fi dorit să-şi petreacă ultimele clipe din viaţă, dar nu acelaşi lucru putea spune despre ea.
- Bun, spuse ea. Şi acum?

- Pune cutii cu provizii în colţuri şi în mijloc. Vom face un fel de cort, peste care vom pune salteaua.

Jillian alergă la bucătărie şi începu să aducă baxuri de apă minerală şi bere, cutii de conserve şi hrană uscată. Urmă instrucţiunile lui Reese, în timp ce acesta se odihnea. N-o deranja. în fond era rănit. Trebuia să se protejeze. De fapt îi convenea să nu-i mai stea în drum. Nu putea suferi imaginea sexi a coapselor lui strânse în blugi şi a braţelor pline de muşchi care săltau atunci când ridica ceva.

- Stăpâne, este bine cum a aranjat sclava cutiile? întrebă ea cu falsă supunere.

- Dragă, dacă mi-ai fi sclavă nu ai mai deschide gura de oboseală.

Jillian se făcu că nu înţelege remarca cu două înţelesuri.

- Acum ajută-mă să potrivesc salteaua.

- Bine. Uite cum facem. Tu intri înăuntru şi eu te ajut de afară. Tot ce trebuie să faci este s-o aşezi cum trebuie. Eu o voi ţine.

- Un adevărat plan, domnule Reese. Bravo, îl felicită ea în bătaie de joc.

- Taci şi trage de saltea!

Oricât de supărată era, Jillian nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs. Fapt care-l enervă teribil pe Reese. Intră în adăpostul îngust şi începu să facă toată treaba în locul ei.

- Nu mă înţeleg deloc cu tine, spuse el gâfâind agitat de efort.

- Bine, bine, scuză-mă, spuse Jillian, mustăcind. Uite cum facem. Eu mă sui pe cutii şi tu ridici salteaua, eu o aşez şi gata.

- Nu puteai să faci asta de la început? Mă scuteai de...

Nu apucă să termine propoziţia pentru că Jillian îşi pierdu echilibrul şi îi ateriză cu fundul exact pe burtă şi cu picioarele pe faţa lui.

Şocată de aterizarea neaşteptată şi de impact, Jillian rămase împietrită.

- Ti-e bine? întrebă Reese. Nu mă deranjează poziţia, dar...

Jillian se rostogoli de pe el, fâstâcită.

- Mă scuzi, cred că eu ar trebui să

te întreb dacă ţi-e bine.
Reese zâmbi.
- Ai reuşit să mă mai înviorezi.

- De ce m-ai îmbrăţişat? întrebă Jillian pe neaşteptate, aruncându-şi pe spate părul care-i căzuse în ochi.
- Nu te-am îmbrăţişat. Te-am salvat. Dacă nu eram eu, îţi rupeai gâtul.
- Nu. Mai devreme. De ce m-ai îmbrăţişat în bucătărie? Si de ce ai stins lumina?
- N-am stins eu lumina, se apără Reese, evitând esenţa întrebării.
- în fine, nu contează, spuse Jillian ridicându-se. Cum te mai simţi cu piciorul?
- O să trăiesc, spuse Reese apucându-se brusc de treabă.
în câteva minute reuşi să formeze fără ajutorul ei un adăpost gen cort.
Jillian se aşează într-un colţ şi Reese în altul. Cât mai departe unul de celălalt. Deşi era spaţiu suficient de mare, picioarele lungi ale lui Reese i le atingeau pe ale ei. Privirile lui Jillian

se îndreptară spre coapsa lui Reese.
- Ar trebui să mă mai uit la rană.
- Ce-i corect e corect, spuse Reese zâmbind.
Deşi avea un ton amuzat, nu părea batjocoritor.
Era chiar sexi şi Jillian nu ştia cât îi mai putea rezista.

- Dar tu când te-ai uitat pe sub tricoul meu a fost corect? se trezi Jillian întrebând.
Sprâncenele lui Reese se ridicară întrebătoare. îl surprinsese. Era un punct câştigat.
- Bine, încheie ea subiectul, dorind să nu-şi forţeze prea tare norocul. îndreptă lanterna spre coapsă. Aşa. Mai la stânga. Mda. A mai sângerat puţin, dar cusăturile nu s-au desprins.
- Ai făcut o treabă bună, doctore, spuse el cu o privire care-i transmise fiori în stomac.
- Mulţumesc, dar ţi-am mai spus. Nu sunt doctor. Mă duc să-ţi aduc un calmant, ceva.
- Nu este nevoie. Stai liniştită.

Relaxează-te.

- Ti-e uşor să vorbeşti.

- Ştiu că eşti îngrijorată din cauza furtunii. Ai fi proastă să nu fii. Dar nu mă adăuga şi pe mine pe listă.

Jillian îi privi mâinile. Erau aspre, pline de cicatrice, arse de soare. Şi dintr-o dată avu strălucirea unei revelaţii. I se păreau familiare.

- Nu-ţi place ca oamenii să aibă grijă de tine,

nu-i aşa, Reese? De ce oare? Consideri asta un semn de slăbiciune?

Reese o privi atent. Deşi suna batjocoritor, Jillian era serioasă.

- Slăbiciune? Nu.

- E important pentru tine să deţii controlul?

- De ce mă judeci? Prin tot ce ai făcut tu astăzi, mi-ai dovedit că şi tu împărtăşeşti aceleaşi opinii. Tu ce motiv ai să fii aşa?

- Presupun că nu acelaşi ca şi tine.

Răspunsul scurt al lui Jillian îi dădu de înţeles
că nu voia să dezvolte subiectul. Cu

toate astea...

- De ce n-ai plecat de la început?

- Pentru Cleo.

- Cleo? Aligatorul?

- Da.

- Te superi dacă te întreb de ce-ţi rişti viaţa pentru o reptilă?

- Dar tu îmi spui de ce umbli înarmat şi mă priveşti cu atâta neîncredere? Dacă îmi răspunzi la întrebările astea îţi spun şi eu de ce este atât de important angajamentul meu luat în faţa unei reptile. Permite-mi să mă îndoiesc că o vei face, aşa că suntem chit.

O dată problema închisă, Jillian se ghemui mai bine în colţul ei.

- Vorbeşti de încredere? Ei bine, te-am închis în cămară pentru că am considerat că aşa meritai.

Jillian îngheţă.

- Nu pari genul de om căruia să-i pese prea mult de ceilalţi.

Reese privi în altă parte.

Jillian simţea că se află pe un teren minat, dar voia să depăşească

momentul. îşi ghemui genunchii la gură şi continuă:

- Ţipi şi urli, ordoni, comanzi şi te aştepţi ca toţi să ţi se supună. Cred că de aceea porţi armă. Dar să ştii că poţi fi şi drăguţ cu cei din jur din când în când.

- Eu? Drăguţ? întrebă el în bătaie de joc, cu o expresie fals gravă. Ce lucruri oribile spui!

- Vezi? zâmbi ea. îţi place să tachinezi. Nu ţi-e uşor, dar o faci!

- Obişnuieşti să-ţi psihanalizezi toţi pacienţii?

- Ştii ce cred?

- Dacă te mint şi-ţi spun că da, mă laşi în pace?

- Cred că ai stins special lumina, în bucătărie. Sunt convinsă că aveai nevoie de o îmbrăţişare.

- îţi par un timid? De ce aş fi stins lumina?

- întunericul te îndeamnă la introspecţie. Instinctele ies mai uşor la suprafaţă.

- Vai ce vorbe mari! Nu cumva

vorbeşti în numele tău? Ce instincte le poţi elibera numai la adăpostul întunericului, Jillian?
Felul în care Reese îi rostise numele, cu un accent australian, fusese adorabil. Nu-i păsa că evita răspunsul direct. Stia că nu sosise timpul să i se confeseze.
îşi sprijini bărbia de genunchi, gândindu-se la un răspuns pentru el.
- în general nu-mi eliberez instinctele. Nici la adăpostul întunericului, dar nici pe lumină.
- Atunci, înseamnă că suntem diferiţi.
- De ce? Pentru că tu te laşi ghidat de instincte?
- Datorită acestui fapt trăiesc. Dar nu asta voiam să spun.
- Atunci ce ne face aşa de diferiţi?
Amândoi

ne lăsăm ghidaţi de instincte, numai că eu nu mă mint în privinţa asta. întrebarea este de ce te fereşti?
De data asta o prinsese cu garda lăsată. Aşa că răspunse sincer.
- De durere. De mine.

- Şi? Funcţionează?

- Da.

Până acum.

Jillian se retrase în colţul ei şi luă o sticlă de apă. Grija ei principală trebuia să fie dacă supravieţuia uraganului, nu Reese şi părerile lui despre ea.

- Deschide radioul. Poate auzim nişte ştiri interesante.

Jillian răsuflă uşurată. Prefera să afle ştiri îngrozitoare despre puterea distructivă a uraganului Ivan, decât să stea în tensiune, aşteptân- du -se la fel de fel de întrebări incomode din partea lui Reese.

Zâmbi amuzată privindu-l pe Reese cum înjura colorat, străduindu-se să prindă un post local.

- Toţi australienii sunt aşa inventivi în materie de înjurături?

- Cine vorbea, răspunse el enervat.

Jillian izbucni în râs, dar se opri văzând felul în care o privea.

- Ce e? întrebă ea.

- Râsul tău. Sună bine.

- Mulţumesc, răspunse ea surprinsă şi încântată. Ar trebui să încerci şi tu.

Reese se făcu că n-o aude. Poate ar fi vrut şi el să râdă, dar nu putea. Uitase de mult s-o facă.

Vocea crainicului le întrerupse orice activitate.

- „... cu viteză pe mare. Ne aşteptăm ca Ivan să lovească pământul în nordul Celor Zece Mii de Insule în jur de ora nouă, seara aceasta. întreaga zonă dintre Cele Zece Mii de Insule şi Venice a fost evacuată. Cu toate astea, pagubele estimative se pot situa în jur de câteva milioane de dolari.“

Jillian îl privi îngrijorată pe Reese.

- Va fi bine. Vom trece peste asta, Jillian. îţi promit.

în momentul următor, vijelia lovi casa cu forţă, zguduind geamurile.

Instinctiv, Jillian se ghemui, acoperindu-şi capul cu braţele şi Reese sări apărând-o cu trupul său.

- Reese? îl chemă ea cu voce

tremurândă.
- Da, răspunse el după ce zgomotul se opri.
- Cred că a trecut.
- Da, spuse el îndepărtându-se uşor.
- Reese?
- Da.
- Cred că mi-ar prinde bine o îmbrăţişare.

Reese stinse lanterna şi întinsele braţele, primind-o cu căldură.

Jillian îi simţi bărbia sprijinită pe creştetul capului ei.
- Mulţumesc, şopti ea.
- Pentru nimic, spuse el strângând-o mai tare.

Capitolul 6

Reese credea că trecuse în viaţă prin tot ceea ce putea fi mai rău. Se înşelase.

Stătea în întuneric ascultând zgomotul furtunii şi continuând s-o îmbrăţişeze pe Jillian.

Reese încercă să suprime zgomotul din urechi, gândurile din capul său şi să se concentreze exclusiv asupra femeii pe

care o ţinea în braţe.
Jillian avea un trup aşa de mic! Aşa de vulnerabil, fragil, subţire. Simţea nevoia s-o protejeze. La urma urmei asta era slujba lui.
Dar ultimul lucru pe care-l voia, era să-şi ***dorească*** s-o protejeze. Si totuşi, în ciuda voinţei lui, îşi dorea.

Sânii ei mici striviţi de pieptul lui tare, picioarele ei subţiri, sprijinite de-a lungul pulpelor lui pline de muşchi, mâinile ei firave mângâindu-i spatele încordat, totul îl înnebunea la ea.
- Jillian? întrebă el cu efort.

Jillian îşi îndreptă privirea spre ochii lui, încercând să se îndepărteze uşor de el. îşi dorea ca ea să se îndepărteze de tot, dar nu putea s-o lase. Nu încă.
- Spune, Reese.
- Te mai întreb încă o dată. De ce ţi-ai riscat viaţa pentru Cleo?
- Un alt ordin, domnule Braedon?

Avea un ton rece, dar fără să pară supărat. într-un fel parcă îi simţise nevoia de restabilire a unei distanţe între ei.

- Nu, doamnă Bonner, o contrazise el, zâmbind. Simplă curiozitate. Nu îmi pari a fi o persoană care să se pună în pericol fără un motiv serios.
Reese îi simţise tensiunea. Se întrebă dacă realizase că în braţele lui se expusese unei furtuni mai periculoase decât cea de afară. Unei furtuni a pasiunii.

- în mod normal aş fi prima de acord cu tine.
- Si atunci? insistă el. Ce o face pe Cleo aşa de specială?
- Mi-a fost adusă acum câteva luni. Piciorul stâng din spate îi fusese smuls de o capcană pentru animale mici.
- Si de ce ţi-a fost adusă tocmai ţie?
- De ce nu?
- Ai spus că nu eşti veterinar.
- Nu sunt, dar în momentul acela eram singura persoană disponibilă. Mi-am dat seama de la început că piciorul ei nu mai avea nici o şansă. Si fără îngrijiri, nici ea nu ar fi putut să trăiască prea mult.
- Stai aşa. Spui că aligatorului care

m-a atacat îi lipseşte un picior?
- Nu te simţi prost, Reese, râse Jillian. Se mişcă destul de rapid şi aşa. Dar să ştii că rareori atacă oameni. Preferă animalele mici.
- Atunci de ce m-a atacat pe mine?
- Pentru că, probabil, i-ai pus în primejdie cuibul cu ouă, fără să vrei.
- Trebuia să pui o tăbliţă prin care să avertizezi lumea că ai un animal de casă aşa de periculos.

- Am pus. Dar probabil că vânturile au doborât-o. Trăiesc într-o zonă izolată. Nu primesc des oaspeţi. Si cei care vin pe aici o cunosc bine pe Cleo.
- Totuşi nu înţeleg de ce nu ai plecat. Mai ai şi alte animale în grijă?
- Din fericire, nu.
- Si de ce nu ai mutat-o pe Cleo în altă parte?
- Aşa aveam de gând. Am discutat cu conducerile câtorva rezervaţii naturale din apropiere, dar înainte să pot aranja ceva, s-a apucat să-şi construiască cuibul şi a depus câteva

ouă. Era prea târziu. Nu am mai putut face nimic. Trebuia să aştept ca puii să-i iasă din găoace.

- Si de ce nu ai lăsat-o să se descurce singură? Nu văd cum o poţi ajuta, baricadată într-o casă.

Jillian îl privi cu ochi lipsiţi de expresie.

- Spune-mi.

Jillian se retrase în colţul ei.

- Nu fugi.
- Cam greu să fug.
- Stii ce vreau să spun.

- Stiu... La naiba, Reese. Mă pui să dau un răspuns care cere mai mult decât o simplă explicaţie.

Reese se apropie de urechea ei şi şopti:

- Asta fac?
- Reese... lasă-mă.

Reese o strânse mai aproape de el şi îşi apropie buzele de urechea ei.

- întunericul este un paravan.
- Lasă-mă, îl rugă ea.

- Vrei un scut. O protecţie. Mi-ai cerut asta de două ori. Eşti protejată

acum. Poţi să-mi răspunzi la întrebare. De ce preferă o supravieţuitoare ca tine să-şi rişte viaţa pentru o reptilă?
Jillian îngheţase în braţele lui. Nu se aşteptase să poarte acea conversaţie cu un bărbat ca Reese. Nu voia să pară intimidată aşa că îşi drese glasul tuşind şi spuse:
- Păi... Ti-am explicat mai devreme. Animalele nu sunt egoiste. Stiu să fie recunoscătoare. Au o motivaţie clară. Aceea de supravieţuire.
- Si perpetuare a speciei.
- Da, înghiţi ea greu. Si asta.
- Deci animalele sunt mai loiale şi mai recunoscătoare.
- Da. Dar nu aşa cum îţi închipui. Nu se

aseamănă cu animalele de casă. Prin efortul meu le ofer ceea ce-şi doresc mai presus de orice: să trăiască.

Jillian îşi simţi pulsul în urechi. Liniştea crescu. Zgomotele furtunii îşi reinstauraseră domnia.

Dar mai presus de orice, Jillian era conştientă de braţele lui Reese care o

strângeau cu atâta tandreţe. îi dădeau sentimentul de siguranţă. îşi permitea să fie vulnerabilă, fără să se teamă.

De patru ani de zile reuşise cu succes să scoată din viaţa ei tot ceea ce însemna pasiune, dorinţă fizică, emoţii care îi puneau în pericol sufletul. îşi îndreptase toată atenţia asupra animalelor. Nu regretase niciodată decizia ei de a se izola. Nici nu simţise nevoia s-o facă. Până acum.

De ce tocmai Reese? Pentru că era ultima fiinţă umană cu care luase legătura înainte de uraganul distrugător? Pentru că i se părea că găsea un suflet pereche atunci când îl privea în ochii lui albaştri?

Da. Poate. Nu ştia. Oricum, în acel moment nu-i mai păsa de ce.

- Cine ţi-a înşelat încredera, Jillian? Cine ţi-a înşelat aşteptările? Inima?

- Cred că mi-ar fi mai uşor să-i enumăr pe cei care nu au făcut-o. Si mama poartă o mare vină în toată povestea. Dar nu noi suntem aceia

care ne alegem părinţii, nu-i aşa?
- Vrei să-mi povesteşti?
Vocea lui, accentul, tonul, braţele lui, trupul, puterea, întunericul, furtuna, camera aceea mică, mirosul lui, pulsul ei, dorinţa ei, nevoia de a se întoarce spre el şi a...
Doamne! Ce făcea?
Brusc Jillian simţi nevoia să iasă afară. Să respire. Să fugă departe de lucrurile pe care şi le dorea.
Ca şi cum i-ar fi simţit nevoia, Reese o eliberă.
- Bine, bine. Nu este treaba mea.
Jillian încercă să-şi regăsească ritmul normal al respiraţiei.
- E rândul tău acum, spuse ea.
Brusc, Reese se încordă. Da. Era rândul lui să se simtă prins. Lui Jillian îi venea să râdă. Făceau o pereche de pomină.
- Stai liniştit. Te întreb ceva simplu. De ce ai venit în America?

- Poţi să treci la altă întrebare?
- Bine. Nu e treaba mea. Poţi să-mi spui cu ce te-ai ocupat înainte să-ţi

deschizi agenţia?
Tăcere.
- Dacă ghicesc, recunoşti?
Reese se relaxă.
- Nu crezi că-mi dau seama, nu?
- Eşti liberă să încerci.
- Dar dacă am dreptate, îmi spui?
- Nu te voi minţi niciodată.
Jillian se încordă la rândul ei. Ii făcuse o adevărată declaraţie.
- Purtai o armă, la fel ca acum. Oricum, arma este a doua ta natură.
Se vede. Aş spune că erai poliţist, dar sunt sigură că nu este asta.
- Ce te face să crezi că nu este asta?
- Nu pari un om dornic să rezolve probleme locale. Mărunţişuri. Nu mi te imaginez împărţind amenzi pentru depăşirea vitezei.
- Mda. Ai intuiţie.
- Ce te-a făcut să renunţi la fosta ta slujbă?
- Dar cine spune că am renunţat? N-am făcut decât să schimb locul.
- Eşti mai fericit aşa?
- Nu cred că fericirea a jucat vreun

rol important în luarea deciziilor. Cel puţin nu în ultimii şaisprezece ani. Părea resemnat.

- îmi pare rău, Reese.
- Nu trebuie.
- De ce?
- îmi place ceea ce fac. Simt satisfacţia muncii la fel de mult ca şi tine. Dar satisfacţia nu înseamnă fericire.
- Dar ce înseamnă?
- Supravieţuire.
- Poate, spuse ea brusc înfiorată. Dar eu mă simt fericită aşa. E mult mai bine decât dacă aş fi acceptat alternativa.
- Ai dreptate, Jillian, spuse el trăgând-o brusc aproape de faţa lui. Dar spune-mi atunci, de ce nu mă mai simt satisfăcut doar să supravieţuiesc?

Jillian nu mai avu timp să răspundă. Sărutul lui îi tăie respiraţia. Buzele lui erau ferme. Vârful limbii, umed şi fierbinte. N-o devora, deşi ea şi-ar fi dorit asta. O gusta, o savura, o încerca, definin- du-i textura şi gustul.

Jillian nu fusese niciodată intimidată de un simplu sărut. Numai că sărutul lui Reese nu era simplu.

- E o nebunie, şopti Reese. Opreşte-mă, Jillian. Nu vei găsi fericirea cu mine.

- Nici tu cu mine, replică ea. Dar poate vom găsi plăcerea. Meritǎm amândoi aşa ceva.

Reese o apucă de umeri şi o scutură, dându-şi de gol frica, intimidarea.

- Da, dar n-ai învăţat până acum că durerea care urmează nu merită momentul de plăcere?

Furtuna interveni pe neaşteptate între ei, zguduind casa din temelii.

- De data asta poate nu vom mai supravieţui pentru a simţi durerea.

Reese o privi uşor neîncrezător.

- Ştiu că pot descoperi plăcerea, aici, cu tine. Suntem amândoi nişte supravieţuitori. Vom face faţă dezastrului de după.

Răspunsul lui Reese veni instantaneu. O sărută iar şi iar, mai dulce, mai dornic, mai devastator.

Jillian îi prinse umerii, trăgându-l mai

aproape de ea, presându-şi sânii de pieptul lui, coapsele de muşchii lui puternici.

- Da...

- Jillian! strigă Reese şi ea nu realiză dacă o strigase de plăcere sau din alte motive.

Inima lui Jillian alerga nebuneşte. Abia mai putea gândi clar. Mâinile ei explorau trupul lui Reese cu frenezie.

- Nu! Stai locului! strigă el.

De data asta, Jillian se retrase confuză. Ce făcuse? Se aruncase pe bietul om! Practic îi ceruse să-i ofere plăcere. Niciodată nu se simţise aşa de umilită. Nici măcar atunci când îşi găsise mama zâmbitoare în apartamentul gol, pe care ar fi trebuit să-l împartă cu viitorul ei soţ, Thomas.

Putea să dea vina pe furtună, pe frica ei, pe faptul că stătea într-o încăpere aşa de mică cu un bărbat blond, înalt şi sexi.

Nu. Poate într-adevăr era o frustrată nesigură, care nu ştia să ţină un bărbat lângă ea.

Lumina lanternei, aprinsă pe neaşteptate de Reese, umplu încăperea. Orbită, Jillian închise ochii instinctiv, ferindu-se.

- Cred că... începu Reese cu greutate. Cred că aş lua un analgezic.

Jillian ar fi vrut în momentul acela să aibă o lopată cu care să înceapă să sape. Poate ar fi avut norocul să ajungă în China, înainte să moară de ruşine. Uitase complet de piciorul lui Reese!

- îmi pare rău, spuse ea, începând să caute printre cutii un medicament.

Spera din tot sufletul ca Reese să stingă din nou lumina. Nu-i mai suporta privirile sfredelitoare, a căror semnificaţie n-o înţelegea.

Găsi cutia cu medicamente şi o îndreptă spre lumina lanternei lui Reese, încercând să-i abată atenţia de la faţa ei. Dacă ar fi văzut-o în acel moment, şi-ar fi dat seama cât de laşă era. Dar poate că Reese era suficient de domn ca să pretindă că toată scena nu avusese loc.

- Vrei să-mi spui de ce ţi-ai băgat tot capul în cutia aia? Nu cred că vezi ceva.

- Gata! strigă ea victorioasă şi uşurată, întinzându-i o folie de medicamente. Am găsit! Ia două pastile. Stai să-ţi dau şi o sticlă de apă.

în loc să apuce medicamentele, Reese o apucă de tricou şi o trase cu forţă spre el. Manevră ridi-

colă, de altfel, luând în considerare dimensiunile ei şi faptul că o luase prin surprindere.

- Eşti o supravieţuitoare în adevăratul sens al cuvântului, nu-i aşa? constată el.

Inima ei tresări în faţa expresiei lui directe, neclintite. De ce-i făcea asta? Trebuia să-şi dea seama cât de nepregătită era pentru un bărbat ca el. Deschise gura ca să vorbească sau să respire, dar eşuă.

- Stiu ce înseamnă să supravieţuieşti, continuă el. Dar trebuie să ne hotărâm şi eu nu cred că pot gândi în momentele astea suficient

de clar, ca să iau o decizie.

- Ce fel de decizie?

- Dacă ne vom aminti motivele iniţiale pentru care am devenit supravieţuitori.

Se aplecă asupra ei ca şi cum ar fi dorit s-o sărute.

- Sau să spunem că dăm naibii tot şi să continuăm ce am început acum câteva minute.

Capitolul 1

Dacă cineva i-ar fi spus cu o zi înainte lui Reese că va pune o asemenea întrebare unei femei cu sâni mici şi cu experienţă în arta seducerii care se reducea la zero, ar fi râs o săptămână. Dar acum, în loc să râdă, Reese era cât se putea de serios.

Ochii lui Jillian îl priveau expresivi. Fiecare gând i-l intercepta cu o claritate desăvârşită. Sânii ei erau mici, într-adevăr, dar putea să jure că aveau un gust de două ori mai dulce decât dacă ar fi fost dubli.

Ştia că nu i-ar fi trebuit prea mult ca s-o aibă.

Dar din anumite motive, se oprise la timp. Trebuia să fie exclusiv decizia ei. îi citise în ochi întrebările, îndoielile, vulnerabilitatea.

- Poate că plăcerea nu este totul, şopti ea.

Reese avu sentimentul pierderii, dorinţei de
a-i schimba atitudinea.

Se îndepărtase de el puţin, dar suficient de mult, din punct de vedere psihic, cât să simtă că nu mai putea face nimic.

- Reese...

O privi, întrebându-se de câte ori sentimentele ei fuseseră rănite, de câte ori se simţise folosită? Si văzând atâta durere, se întrebă cum de mai reuşea să supravieţuiască, cum de mai avea curajul să-l accepte pe el, un necunoscut, fără să-şi ia nici o măsură de precauţie?

- îmi dai apa, te rog?

- Tine, spuse ea. Dar să n-o bei pe toată.

- Stiu că trebuie să economisim.

- Nu mă gândeam la asta... spuse ea înroşindu-se.
- Nu, nu. Ai dreptate. Instinctul de supravieţuire, spuse el luând o înghiţitură. Mulţumesc. Pune-o la loc. Jillian?

- Da, spuse ea fără să-l privească.
- Poate ar fi bine să ne gândim la ce vom face în următoarele douăzeci şi patru de ore, în caz că...
- In caz că unul din noi va păţi ceva? completă ea.
- Da, răspunse el stânjenit.
- Uite ce e, Reese. Faptul că nu ştiu cum să mă port în intimitate nu dovedeşte că nu pot face faţă realităţii.
- Ciudat.
- Ce vrei să spui?
- Mi se pare ciudat să iei mai uşor decât ar trebui viaţa şi moartea.
- O spui de parcă tu nu ai gândi aşa.
- Gândesc. Şi? Te surprinde?
- Un pic.
- Ce? Par genul de sclav al propriilor emoţii?

Jillian fornăi într-un fel nu tocmai

politicos,
dar suficient de hazliu, cât să-l facă pe Reese să râdă. Şi s-o dorească din nou. Mai tare.

- Pari genul de om care se simte bine în pielea lui. Genul care nu ezită să-şi satisfacă nevoile.

- Nevoia şi dorinţa sunt două lucruri diferite.

- Mda.

- Nu ţi s-a întâmplat să-ţi satisfaci trupul, fără ca asta să-ţi afecteze sentimentele?

- Mai degrabă cred că am fost preocupată să satisfac nevoile... partenerului. Nu prea m-am gândit la mine.

- Vrei să spui că nu ai urmărit propria eliberare? Orgasmul?

- Da, poţi spune şi aşa. Nu am făcut niciodată sex pentru orgasm, recunoscu ea roşind.

Reese rămase surprins. El întotdeauna urmărise propria satisfacţie, în relaţiile lui sexuale. Jillian cu ce se alesese? Cu nimic!

Un zgomot infernal izbi casa. De data asta era altfel. In loc să se potolească, se amplifica.

- Vino aici, la mijloc! strigă Reese din toate puterile. Capul jos!

Minutele care urmară trecură îngrozitor de încet. Reese o proteja cu trupul său, vorbindu-i neîncetat, încercând să-i susţină moralul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă Jillian. Cade casa peste noi?

- Incă nu. Dar sunt convins că a fost serios avariată.

- Reese? Crezi că avem vreo şansă?

Altă femeie ar fi strigat, s-ar fi înspăimântat, ar fi plâns. Dar nu şi Jillian. Era mică, dar puternică.

- Avem o şansă, răspunse el sincer, dar prea mică.

Jiilian se încordă o secundă, dar apoi se sprijini încrezătoare cu capul pe umărul lui. Reese o mângâie încurajator pe spate.

- Reese?
- Mmm?
- Mulţumesc.

- Pentru ce?
- Stiu că tu îţi faci doar slujba, dar mă bucur că eşti aici, lângă mine şi nu trebuie să trec prin asta singură. îmi pare rău doar că eşti nevoit să înduri toate astea din cauza mea.
- Dacă mi-aş fi făcut bine slujba, nu am fi rămas aici. Aşa că nu-ţi cere scuze.

Reese se întrebă dacă sosise momentul să-i spună cine îl angajase. Poate că Jillian s-ar fi bucurat să afle că mamei ei îi păsa de ea. Ar fi vrut să ştie mai multe despre relaţia dintre ele.

- Vorbeşte-mi, Jillian. Nu te mai gândi la uragan.

Dacă alt bărbat ar fi fost angajat s-o salveze pe Jillian, oare ea ar fi fost în braţele lui în momentul acela? Poate că începea să înnebunească, dar se bucura că el fusese cel angajat.

- Sunt îngrijorată pentru Cleo.
- Aligatorii se descurcă pe timp de uragane.
- Da, dar cred că şi-a pierdut cuibul.
- Nu-i nimic. Işi face altul.

- Greu de spus. Cu trei picioare va supravieţui, dar nu ştiu dacă se va mai împerechea.
- Era ceva special în legătură cu ouăle ei, Jillian?
- Nu tocmai. Cel puţin nu pentru alţii. Vai, Reese, oftă ea.

Ce făcea? Plângea? Tocmai acum? După ce reuşiseră să treacă prin atâtea?

- De ce sunt aşa de speciale pentru tine?
- Cleo s-a luptat mult să supravieţuiască. Sinceră să fiu nici eu nu credeam că va trece cu bine prin asta. Apoi am descoperit că este gestantă şi...
- Şi ce?

- Nu am putut să trec uşor peste faptul că s-a străduit atâta ca să depună ouăle.
- Dar este ceva natural. Toate animalele se luptă pentru perpetuarea speciei.
- Aşa este.

Imediat Reese şi-o imagină pe Jillian

mamă. Era o nebunie, dar ştia că putea să fie o mamă grozavă. Mai bună decât a ei şi cu siguranţă mai bună decât a lui. Copilăria lui fusese un coşmar din cauza familiei. Poate de aceea Reese nu se gândise niciodată să-şi întemeieze propria familie. Se gândea că niciodată nu ar reuşi s-o facă cum trebuie.

- Am ajutat-o să-şi depună ouăle.
- Ce ai făcut? Cum? Era sedată?
- Nu...
- Cum ai putut să faci aşa ceva? Te-ar fi mâncat cu fulgi cu tot. Animalul ăla este periculos, Jillian! Nu-i o jucărie de pluş!
- Când aligatorii se pregătesc să depună ouă, zâmbi Jillian, sunt complet inofensivi. Se concentrează numai asupra ouălor. Dacă aş fi lăsat-o să se descurce singură, le-ar fi zdrobit, aşa că am sprijinit-o puţin.

- Eşti nebună! Animalele trebuie să fie foarte fericite că au un asemenea aliat!
- Acum înţelegi de ce am fost

nevoită să rămân?
- Nu chiar. înţeleg că te-ai ataşat, dar...
- Mi-am luat un angajament, Reese. Nu am reuşit s-o mut la timp, aşa că am rămas lângă ea.
Reese nu părea satisfăcut de explicaţie.
- Care este adevăratul motiv pentru care nu ai plecat?
- Asta este slujba mea, Reese.
Ştia că nu-i spune totul. Că-i ascunde ceva. Dar dacă ea prefera să tacă, nu avea cum s-o convingă să aibă încredere în el. Aşa că o îmbrăţişă tăcut.
- Dar tu, Reese?
Niciodată Reese Braedon nu se confesase cuiva. Simţea în Jillian o ameninţare. O ameninţare a vieţii lui private.
- Ce vrei să ştii?
- Povesteşte-mi despre Australia. Cred că te pot asculta ore întregi.
- Ore întregi? Vei fi dezamăgită.

- De ce? Eşti genul taciturn?

- Nu am multe de povestit.
- Din ce parte a Australiei eşti?

Pentru prima oară, Reese simţi nevoia să se destăinuiască. Să ofere o părticică din el lui Jillian.

- De pe coasta de vest a Australiei. Din Broome. Este o localitate vestită pentu recoltele de perle naturale.
- Perle naturale? Cred că recoltarea lor este destul de dificilă, nu?
- Da, zâmbi el. Majoritatea femeilor se gândesc doar la latura romantică a perlelor.
- Dar lucrurile frumoase se nasc din sudoare.
- Aşa, ca tine?
- Nu mă pot considera o frumuseţe, răspunse ea surprinsă.
- Dimpotrivă. Cred că eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată.
- Reese, nu trebuie...
- Şşş...

Se aplecă asupra ei şi făcu ceea ce-şi dorise aproape din momentul în care buzele lor se despărţiseră.

Din gât îi ieşi un zgomot înfundat, plin de dorinţă. Jillian era aşa de dulce şi senzuală! Niciodată nu-şi dorise aşa de mult o femeie. Si unirea nu era doar trupească.

Limba lui intră încet în gura ei, explorând zone necunoscute. Jillian se apropie mai mult de el, trezindu-i dorinţe furtunoase.

Era uimit să descopere că şi ea îl dorea la fel de mult. Aşa că începu să-şi plimbe mâinile de-a lungul trupului ei mic, căutând fineţea goliciunii ei. îi ridică tricoul şi îi atinse pielea abdomenului care se încordă instantaneu.

- Reese...
- Dă-mi voie, Jillian.
- Dar...

Cuvintele i se opriră pe buze în momentul în care el îi cuprinse sânii.

- Sşş...
- Nu prea am...
- Poate că nu ai cine ştie ce dotări, recunoscu el, dar sunt precum perlele. Uneori nu contează mărimea, ci

perfecţiunea, spuse el şi îi sărută un sfârc, provocându-i fiori de-a lungul şirei spinării.

Nu era prima oară când îşi ţinea capul între sâni unei femei. Atunci de ce se simţea aşa? Un milion de senzaţii îi străbăteau trupul şi sufletul.

- Reese! strigă Jillian plină de dorinţă.
- Ştiu, draga mea, ştiu, spuse el coborând cu sărutările spre abdomenul ei şi căutându-i fermoarul.
- Te rog, Reese spuse ea, ferindu-se şi încercând să se acopere.
- Ce e, Jillian? Merg prea repede?
- Nu.
- Dar pari surprinsă.
- Sunt, Reese.
- Nu ai mai făcut dragoste cu un bărbat în timpul unui uragan? zâmbi el.
- Nu e vorba de asta... spuse ea încurcată. Nu vreau să te opreşti, dar...
- Atunci?
- Ştii, Reese, am peste treizeci de

ani, nu mai sunt virgină, dar... La naiba! Trebuie să... fim precauţi. Nu folosesc pilule contraceptive şi nu am...

- Ah! exclamă Reese lovindu-şi fruntea cu palma. De asta ţi-era frică? M-aş fi oprit la timp.

- Reese?
- Da?
- Asta înseamnă că... trebuie să ne oprim de tot? Nu vrei să ne mai...
- A, nu. Putem, dar... mă gândeam la ce spune Ivan despre noi. Cred că e foarte supărat că în timp ce el taie şi spânzură pe afară, noi ne batem joc de el şi ne simţim minunat.
- Deci, putem să...
- Eşti aşa de dulce când încerci să vorbeşti despre ceea ce simţi!

Jillian îşi ridică din nou tricoul pentru el, în semn de invitaţie.

- Ei bine, nu-mi permit să dezamăgesc o doamnă, spuse el în glumă, aplecându-se spre sânii ei.
- Doamne, ce bine e, spuse ea.
- Stiu, Jillian. Si eu mă simt

formidabil.

Capitolul 8

Jillian se ridică uşor. Amintirile momentelor de tandreţe dintre ea şi Reese i se învălmăşeau în cap precum piesele unui caleidoscop. Nesfârşite sărutări, mângâieri, şoapte... La un moment dat, arşi de pasiune şi epuizaţi de stres, adormiseră.

Se trezise pe neaşteptate. Ceva se schimbase. Zgomotul uraganului se stinsese.

Era întuneric. Nu vedea nimic. Dar simţea greutatea lui Reese pe pieptul ei.

- Suntem morţi? întrebă ea.
- Sper că nu, răspunse Reese somnoros. Simţind sub mână sânul ei stâng, începu să-l mângâie uşor.

- Reese, încercă ea să se opună. Nu că nu i-ar fi plăcut, dar...
- Reese, opreşte-te.
- Nu vreau. Lasă-mă să mă bucur

de rai, până nu îşi dau seama şi mă trimit în altă parte.
- Reese! Uraganul! Ascultă, te rog.
Reese îşi ridică atent capul.
- Ai dreptate. S-a terminat.
- De unde ştii că nu suntem sub ochiul lui?
- Nu ar fi durat atâta. Părerea mea este că s-a terminat.
- Am reuşit?
- Da, am trecut peste asta cu bine!
In momentul următor, Jillian se gândi la Cleo. Oare trecuse şi ea cu bine peste uragan?
- Stai, o opri Reese. Nu te ridica. Vreau să mă asigur că deasupra noastră este doar salteaua. Mda. Spuse el peste câteva momente de explorare. Lasă-mă s-o dau la o parte. Tu caută o lanternă.
- Trebuie să văd ce face Cleo, spuse ea aprinzând lanterna, luminând spaţiul strâmt.
Reese o privi cu ochi micşoraţi, deranjat de lumină.

- O să treacă ceva timp ca să ne

acomodăm.

- Stiu. O fi zi sau noapte?

Reese îşi privi ceasul.

- Dimineaţă. Sapte şi cinci.

- Bun. Cel puţin vom vedea stricăciunile.

-Jillian... începu Reese.

- Stiu ce vrei să-mi spui. Am mai trecut prin aşa ceva. Prin uraganul Andrew.

- Trăieşti, Jillian.

- Da, ai dreptate. Asta contează. Mulţumesc, Reese.

- Nu, Jillian. Nu-mi mulţumi mie. Mulţumeşte-i lui Ivan.

Ivan n-o ţinuse în braţe douăsprezece ore.

- Dacă aş fi fost singură, aş fi cedat nervos de mult.

- Nu-i adevărat, Jillian. Eşti o femeie puternică. Ai fi trecut şi singură prin asta.

Jillian avea neplăcutul sentiment că Reese se îndepărta de ea. Nu citea în ochii lui nici un mesaj. Nimic care să-i demonstreze faptul că-i plăcuse felul în care îşi petrecuse acele

douăsprezece ore alături de ea.

Poate era mai bine aşa. Trebuia să se concen-

treze asupra distrugerilor de afară. Despărţirea lor era inevitabilă. Faptul că se întâmplase să fie împreună se datorase unei situaţii de criză. Nu era chiar aşa de naivă să creadă că pe lumină, Reese şi-ar fi dorit acelaşi lucru.

Era simplu. Dureros, dar simplu.

- Poate ai dreptate, spuse ea, ridicându-se. Dar eu tot trebuie să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut. Cum crezi că ar fi mai bine să ieşim de aici? Nu vreau să-mi cadă ceva în cap, dacă deschid uşa.

- Mai întâi trebuie să dăm salteaua la o parte. Ajută-mă, te rog.

Jillian înjură în gând. Din nou era nevoită să-i simtă mirosul acela sălbatic, care o înnebunea. Il dorea. Dorea să termine ce începuseră cu o noapte înainte.

Munca lor dură puţin. Se ridicară în picioare şi începură să-şi maseze

membrele amorţite.

- Ce-ţi face piciorul?

- Bine. Nu mă doare. Lasă-mă să văd ce este în spatele uşii.

Apăsă uşor pe clanţă. Nici un zgomot.

- Bun. Eşti pregătită?

- Cât se poate de pregătită.
- Jillian? o privi el întrebător.

Pentru prima oară, numele ei pe buzele lui nu mai avu aceeaşi rezonaţă. Vocea lui era distantă.

- Reese, liniştеşte-te.

Jillian păşi cu precauţie în hol. Părea intact. Dar bucătăria...

Reese se grăbi s-o sprijine.

Uşa cămării devastate era larg deschisă şi toate obiectele din ea zăceau împrăştiate prin bucătărie. O lumină neobişnuită lumina scara interioară.

Reese o opri.

- Stai. Lasă-mă să văd, spuse el îndreptându-se spre scară.

Jillian îl urmă temătoare.

- Dumnezeule! şopti ea privind

rămăşiţele a ceea ce odinioară fusese etajul.

- Trebuie să vedem de afară. Nu putem urca, deocamdată, spuse Reese. Ii apucă automat mâna lui Reese şi îl urmă.

- Trăieşti, Jillian, trăieşti. Asta contează, încerca el s-o îmbărbăteze. Reese avea dreptate. Trăiau. Dar distrugerile îi

dovedeau încă o dată riscul la care se supusese.

- Şi atunci de ce mi se pare că viaţa mea a ajuns la final?

- O să fie bine, Jillian. Iţi promit că va fi bine. Dar Jillian abia îl mai auzea. Se gândea doar la Cleo.

- Trebuie să văd ce face Cleo. Dacă vrei, între timp tu poţi verifica stricăciunile.

- Nu. Vin cu tine.

- Nu trebuie, se grăbi ea, îndreptându-se spre uşă.

- Jillian! Atenţie!

Jillian se opri la timp. Era cât pe ce

să se împiedice de firele electrice ale lămpii ei care de obicei stătea într-un colţ al bucătăriei. Păşi uşor peste ele.

- Vrei să mă ajuţi să scot tabla de pe uşă? Cinci minute mai târziu uşa era deblocată şi

Reese privea dezastrul de afară.

- Nu mai ai verandă, constată el.

- Da, văd, spuse ea privind grămezile de gunoaie adunate în curtea ei.

Dar toată atenţia i se îndreptă spre eleşteu. Nu mai avea trepte, aşa că privi în jur, căutând un loc pentru a sări.

- Bine că nu am fost inundaţi, spuse el.

- Doamne, spuse Jillian privind spre cer. Sper să nu mai plouă.

Ştia că pericolul nu trecuse.

Cleo. N-o vedea pe Cleo. O rupse la fugă şi se opri pe malul eleşteului. Şi o zări.

- Trăieşte! strigă ea fericită.

Nu se apropie prea mult. Iubea reptila aceea imensă dar ştia că putea fi

periculoasă, mai ales în acele momente.

- Crezi că e bine? întrebă Reese apropiindu-se şi punându-şi mâinile pe umerii ei.

- Nu se mişcă, dar se pare că e în regulă. Cuibul ei nu este inundat.

- Când vei fi sigură?

- Cînd vor ieşi puii din găoace, adică peste vreo două zile. Deocamdată nu mă pot apropia prea tare. Poate fi agresivă.

- Jillian? De ce i-ai spus Cleo?

- De la Cleopatra. Egiptenii venerau crocodilii, aşa că am făcut legătura şi... Nu ştiu. E un nume nobil. Mi s-a părut potrivit pentru ea.

Reese nu comentă, dar o privi intens.

- Ce e? întrebă ea.

- Tu, spuse el apropiindu-se şi mângâindu-i obrajii.

- Ce este cu mine? întrebă ea simţind cum i se accelerează pulsul.

- N-am întâlnit pe nimeni aşa, ca tine. Eşti puternică, curajoasă.

- Vrei să spui dură şi fără minte?

- Mmm, mai puţin dură, zâmbi el. Oricum, nu-i rău pentru o fată.
Doamne! Cum putea să zâmbească aşa? Si avea nişte ochi!
- Si eu pot spune acelaşi lucru despre tine. Eşti destul de reuşit pentru un australian.
înainte să mai poată adăuga ceva, Reese se aplecă şi îi acoperi gura cu un sărut.
Jillian pierdu noţiunea timpului în braţele lui. Sărutările lui îi răvăşeau sufletul şi mintea. Nu mai putea gândi clar. Se simţea lipsită de putere. La fel ca atunci când o părăsise Thomas. La fel ca atunci când Richard îi trădase secretele, umilind-o în public.
Lipsită de putere. Aşa cum fusese învăţată să se simtă toată viaţa.
De undeva din adâncul fiinţei ei, izvorî o forţă necunoscută, nouă. Şi acţionă. Il ţinu strâns pe Reese, mai aproape de ea, sărutându-l la rândul ei mai mult, mai puternic, mai sălbatic.

Şi lui îi plăcu.

Jillian îşi dădu seama din reacţia lui, din frânturile de cuvinte fierbinţi de încurajare pe care i le şoptea printre sărutări.

Şi dintr-o dată nu se mai simţi slabă. Nu se mai simţi victimă. Nu se mai simţi neajutorată.

Se simţi puternică, curajoasă, exact aşa cum o caracterizase el.

Şi la fel ca furtuna prin care trecuseră, pasiunea lor se stinse uşor, uşor.

- Mulţumesc, şopti Jillian, odihnindu-se în braţele lui şi privindu-l adânc în ochi.

Ochii lui, ochii aceia frumoşi pe care nu reuşise să-i privească noaptea trecută, îl trădau. Ca şi ea, încercase să-şi construiască un zid de apărare. In faţa ei zidul căzuse şi Jillian putea vedea în spatele lui tristeţe, durere şi îngrijorare.

Ciudat, dar privind în ochii lui, parcă se privea în oglindă.

Dar văzu în ochii lui şi altceva. Găsi încredere,

onoare şi speranţă. Si mai era ceva, ceva ce regăsea în ochii ei. Pasiune. Intimitate.

Nu se uniseră trupeşte, dar sufleteşte o făcuseră. Si asta era destul. Ireversibil.

- Nu-mi mulţumi, şopti Reese. Mulţumeşte-ţi ţie. Pentru că asta ţi se datorează numai ţie.

Nu i se datora numai ei. Li se datora lor. Amândurora. Nu trebuia să-şi mulţumească numai ei.

- Eşti gata?

- Da, spuse ea aruncând o ultimă privire spre Cleo. Reese!

- Ce este?

- Uite! exclamă ea arătând cu degetul spre eleşteu. S-a mişcat. Acum câteva minute era la zece metri mai departe.

- Vezi, Jillian? O să fie bine! Acum hai să vedem ce s-a întâmplat cu casa, spuse el apucând-o de mână cu un gest natural, ca şi cum ar fi făcut asta dintotdeauna.

Capitolul 9

In câteva ore evaluară pagubele. Reese o susţinu de nenumărate ori cu un gest, o vorbă sau o privire. Fusese o treabă dificilă, dureroasă, dar trecu mai uşor peste ea, datorită lui.

Poate că şi singură ar fi reuşit să treacă peste dezastru. Dar i-ar fi fost mult mai greu. Oricum, Reese trebuia să plece în curând, aşa că Jillian încerca să se bucure cât mai mult de prezenţa lui, să profite de umerii lui puternici pe care putea să se sprijine.

- Cred că asta este tot, spuse Reese intrând cu o cutie şi o pungă în micul ei laborator, pe care-l trasformaseră în centru de inventariere.

Petrecuseră jumătate de oră transportând proviziile din debaraua care le ţinuse loc de adăpost. Construcţia care ţinea loc de clinică nu suferise avarii importante de structură. Zburaseră doar câteva ţigle din acoperiş şi antenele.

- Poate că ar trebui să mutăm şi salteaua aici.

Jillian observă că Reese părea obosit. Eforturile pe care le depusese începeau să-l depăşească. Deşi mica operaţie de la picior arăta bine, nu avea voie să se forţeze prea mult. Până şi Reese Braedon avea limite.

- Nu este nevoie. Am un pat de campanie în camera din spate.

- Ai de gând să mai stai câteva nopţi pe aici?

- Da. Sunt nevoită.

- Eşti foarte devotată muncii tale. Mai ai timp pentru tine, pentru familie?

- Munca este familia mea. Uite ce e, Reese. De aici mă descurc şi singură. Mulţumesc. Ce-ar fi să te aşezi? Trebuie să te odihneşti puţin.

Reese se aşează pe un scaun, sprijinidu-şi piciorul de un taburet.

- Eşti mulţumită?

- Da, zâmbi ea.

- Ştii, nu te-am întrebat niciodată, dar mă gândeam, cred că ţi-e greu să finanţezi toată povestea asta.

Jillian nu-l privi.

- Mă descurc.
- Din fonduri private?

Jillian nu răspunse.

- Ştii, partenerul meu, Cole Sinclaire, s-a căsătorit de curând. Soţia lui conduce o şcoală pentru copii handicapaţi.
- Minunat. Trebuie să fie o persoană deosebită.
- Da, zâmbi el. Prima dată când am cunoscut-o n-am avut aceeaşi părere. Credeam că profită de Cole. Avea nevoie de o mulţime de bani pentru delfinii ei.
- Delfini?
- Da. Ii foloseşte pentru copiii care nu răspund altor tratamente convenţionale.
- Interesant. Am citit pe undeva despre asta.
- Da. Eu n-am crezut, până n-am văzut cu ochii mei. Este într-adevăr fascinant.

- Să înţeleg că ţi-ai schimbat părerea despre soţia lui Cole?
- Da. Kira l-a ajutat mult pe prietenul meu. înainte să se cunoască, viaţa lui era un haos total.
- Si acum?
- Acum? zâmbi el. Când îi văd mi se face rău. Se ceartă doar ca să mai adauge sare şi piper cotidianului. Tot timpul fac, ştii tu...

Jillian zâmbi.

- Ceea ce era noi să facem acum câteva ore pe malul eleşteului?

Nu ştia de unde îi venise curajul să spună acele vorbe. Dar nu-i părea rău şi nu se simţea jenată. Deja între ei se stabilise o relaţie.

- Motivul pentru care ţi-am povestit despre Kira este că ea strânge fonduri. Ar putea fi interesată să te ajute. Sau cel puţin să-ţi dea nişte idei.
- Apreciez gestul, dar...
- Dar nu-mi accepţi oferta, completă el, pe un ton uşor acru.
- Mă mai gândesc.
- Mda, te cred, replică el de data

asta vizibil enervat.
- Mereu eşti aşa, când te refuză cineva?

- Deci mă refuzi?
Jillian ridică din umeri.
- Iţi trebuie bani serioşi ca să repari toate astea, spuse el gesticulând larg.
- Ştiu.
- De ce nu mă laşi să te ajut? Eşti aşa de încrâncenată în hotărârea ta de a face totul singură? Nu te obligă nimeni să porţi lupta de una singură.
- Ce ştii tu despre războiale mele, Reese? contraatacă ea.
Reese o privi intens.
- Ştiu, Jillian. Adică bănuiesc. Cred că ai suferit mult. Ştiu că eşti o luptătoare, dar toţi avem nevoie de ajutor din când în când.
- Şi tu? Nu-mi pari genul de om care să accepte ajutorul altora. Mă mir că m-ai lăsat să-ţi cos rana. Ti-ai luat munca de asistent de evacuare în serios. Parcă ai duce o cruciadă. Ai dat buzna peste mine, m-ai luat pe sus...

aşa că nu-mi spune mie...
Reese o întrerupse cu un gest brutal, smucind-o de mâini.
- Tu nu ştii de ce am venit aici, Jillian. Ai

dreptate într-o singură privinţă. Am vrut să-mi fac slujba. Si la fel ca tine, îmi iau munca în serios. Dar chiar şi eu, Jillian, sunt conştient că din când în când, am nevoie de ajutor. Uite ce e, spuse el respirând greu. Am bani. Am relaţii. Te pot ajuta. încetează să mai faci pe grozava şi spune-mi mai bine adevăratul motiv pentru care mă refuzi.

- Bine! explodă ea. Mi-am învăţat lecţia. Atunci când te ajută, oamenii o fac cu un scop. Aşa că prefer să nu mai cer ajutorul nimănui.

- Adică te fereşti să oferi oamenilor ajutor, la rândul tău. Preferi să-ţi oferi serviciile doar animalelor, nu?

- Ai prins ideea. Să ştii că animalele apreciază ajutorul meu, mai mult decât ar fi în stare vreodată un om s-o facă. Mi-am învăţat lecţia.

- De la cine, Jillian? şopti el. Cine te-a rănit? Cine ţi-a înşelat încrederea?

Jillian se clătină, cutremurată.

- Spune-mi, Jillian.

- De ce? strigă ea. Ca să ştii cum să faci şi tu acelaşi lucru? Ei bine, Reese Braedon, află că n-ai nici o şansă. Auzi? Nici o şansă!

Reese o cuprinse în braţe, strângând-o la pieptul lui, mângâind-o.

- Nici o şansă, şopti Jillian printre suspine.

- Imi pare rău, Jillian. Nu trebuia să mă bag. Nu era treaba mea, spuse el sărutând-o pe frunte. Ştiu cum este să ţi se întoarcă spatele. Şi eu sunt un prost că te-am provocat. Treci prin clipe dificile.

O sărută uşor pe buze, ştergându-i lacrimile.

- Ştii, continuă el, îmi place să cred că viaţa mea este simplă. Muncesc, sunt bine plătit pentru ceea ce fac. Totul este aşa de simplu. Dar de când ai apărut tu... Nu ştiu, Jillian, simt nevoia să te ajut, să fac ceva pentru

tine. Fără să-ţi cer nimic în schimb.
Jillian îşi şterse lacrimile. Reese ar fi putut să-i frângă inima. Nu voia să admită, dar ştia că aşa era. Chiar şi în acele momente abia rezista să nu-i accepte oferta. Oricare ar fi fost aceea.
- Am bani, Reese.
- Suficient de mulţi, cât să suporţi reparaţiile?
- Cât să-mi construiesc o altă casă, dacă vreau.
Brusc, Reese o imobiliză. Nu că ea şi-ar fi dorit
să fugă.

- De unde?
- De la familia mea.
- Deci eşti bogătaşă, nu? o tachină el.
Se părea că Reese era primul bărbat căruia nu-i sclipeau ochii la vestea că avea bani.
- Sunt depuşi într-un fond de investiţii. Mă pot folosi de ei oricând am nevoie.
- Şi atunci de ce nu te-ai extins? Sau nu ţi-au dat voie tutorii?
- Nu am vrut să mă extind. Am

considerat suficient ce am făcut aici. In plus, aria este perfect acoperită.

- Şi te-ai gândit că în cazul unei extinderi ai avea nevoie de parteneri, nu?

Trăsese direct la ţintă.

- Şi tu, Reese? De ce ţi-ai deschis firmă? Ca să-ţi controlezi mai bine munca? Să fii propriul tău stăpân?

Reese se strâmbă. Şi Jillian îl prinsese.

- Nu este prea plăcut să ţi se spună asta în faţă, nu? îl provocă ea.

- Suntem un cuplu fără speranţă, concluzionă

el.

- Bine, Reese. Uite care este povestea. Tatăl

meu mi-a lăsat acest fond, de care mă pot folosi exclusiv. Regina, mama mea, a înnebunit când a aflat că ea nu s-a ales cu nimic.

- Cum, nu i-a lăsat nimic?

- Situaţia nu este aşa de tragică precum pare. Părinţii mei au divorţat când aveam cinci ani. Regina, mama mea, s-a măritat înainte să moară tatăl

meu. Si ea s-a asigurat că noul soţ este mai bogat decât precedentul. Trebuia să se adapteze noilor standarde.

- Standarde?

- Da. Aşa este ea. Siguranţa, pentru ea, se traduce în bani. Cât mai mulţi bani. A schimbat până acum suficienţi soţi, cât să-şi asigure o bătrâneţe luxoasă. Pentru că, unul după altul, fiecare soţ a fost din ce în ce mai bogat.

- L-a iubit pe tatăl tău?

întrebarea o luă pe nepregătite.

- Am pierdut multe nopţi, gândindu-mă la asta. Mi-am dat seama abia în facultate, când a apărut un băiat... spuse ea plină de dezgust. Mă rog, o relaţie în care am fost orbită de dragoste. Abia atunci mi-am dat seama că mama l-a iubit pe tata aşa de mult, încât despărţirea lor a provocat

această schimbare drastică în sistemul ei de valori. I-am povestit de Thomas, i-am spus că-l iubesc, deşi el nu aspira mai sus de o carieră modestă de profesor. M-a înţeles. Sau cel puţin aşa

am crezut.

- Nu te-a înţeles.

- Nu. Singurul lucru pe care-l mai înţelege Regina sunt banii şi siguranţa pe care ei ţi-o aduc. Dragostea nu are nimic de-a face cu căsătoria, pentru ea. Din fericire pentru ea, este o femeie frumoasă, de societate, pe care orice bărbat şi-o doreşte. Singura condiţie este ca el să aducă bani. Un târg cinstit de altfel.

- Şi ţie ţi se pare oribil, nu?

- Nu contează cum mi se pare mie. Este viaţa ei. Face ce vrea.

- Dar ea consideră că aşa ar trebui să faci şi tu, nu? De asta nu-i convine că-ţi pierzi tinereţea şi-ţi arunci banii pe animale sălbatice, în loc să-ţi faci unghiile şi părul în Palm Beach.

- Nu vreau să mă mărit pentru bani. Pentru nimic, nu vreau să mă mărit.

- Nu?

- Nu!

- Nu te-ai măritat cu iubitul tău din facultate?

- Nu.

- Eşti fericită aici, singură?

- Ar trebui să mă înţelegi, Reese. Regina voia să mă mărite cu un milionar. Nu accepta ideea de a mă mărita din dragoste. I se părea prostească şi idealistă. Şi a încercat să-mi dovedească asta de fiecare dată când a avut ocazia. Aşa că am preferat să-mi urmez destinul. Nu am căzut în plasa ei. La douăzeci şi cinci de ani, când am avut permisiunea să mă ating de banii din fond, mi-am luat viaţa înpropriile mâini. Nu am de dat nimănui nici o explicaţie. Fac ce vreau.

Reese îşi sprijini mâinile de umerii ei şi abia atunci realiză cât de tare tremura. Nu-şi închipuise că bărbatul acela o rănise atât de rău.

- Ştii ce cred? Ai perfectă dreptate. Cred că mama ta, Regina, l-a iubit pe tatăl tău. Dar faptul că s-au despărţit i-a frânt inima şi n-a mai putut iubi. Aşa că a încercat să-şi continue viaţa. Fără dragoste, dar cu bani.

- Şi cum ai ajuns tu la concluzia asta?

- Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

- Ce anume?
- Când ţi-am împachetat lucrurile, am găsit o fotografie înrămată. Nu ştiam ce semnificaţie are pentru tine, aşa că am luat-o.

Jillian ştia exact la ce fotografie se referea Reese. Inima îi tresări şi genunchii i se înmuiară. De multe ori dorise să distrugă poza aceea, dar întotdeauna ceva o oprise. O ura şi o iubea, în acelaşi timp.

- O, Doamne, şopti ea.
- Este în sacoşă, Jillian.
- Dar conţinultul genţii s-a împrăştiat, înainte de furtună...
- Nu. Este încă în geantă.
- Mulţumesc, izbucni ea, aruncându-i-se în braţe. Mulţumesc mult de tot. Este singura fotografie pe care o am împreună cu ei doi... Tatălui meu nu i-a convenit deloc să facă fotografia asta. De fapt nu-i plăcea să se fotografieze cu mama.
- Stiu, Jillian, am văzut... Se vedea clar în fotografie.
- Da... Ce ai văzut?

- Am văzut o femeie foarte îndrăgostită de bărbatul ei.

Convingerea din glasul lui o zgudui pe Jillian. Nu bănuia că un bărbat ca Reese poate pune atâta preţ pe dragoste.

- Am văzut un bărbat preocupat de cu totul alte probleme decât familia lui, continuă el. Ce probleme, nu ştiu. Afaceri, lucruri neimportante, oricum. Soţia lui ar fi dorit ca el să fie preocupat doar de ea, dar nu cred că el avea atâta disponibilitate sufletească.

Lacrimi fierbinţi începură să-i ardă ochii lui Jillian. Dar refuzară să cadă. Fotografia îi era bine întipărită în minte. Oare Reese o observase şi pe ea? Sau fusese captivat doar de frumuseţea şi tristeţea Reginei?

- Şi la copil, ai observat ceva? întrebă ea.

Trupul lui se încordă ca un arc. Un moment,

Jillian avu impresia că Reese o va respinge, dar el se apropie de ea şi îi

şopti:
- M-am văzut pe mine, Jillian. M-am văzut pe mine.
Lacrimile reţinute izvorâră nestăvilite din
ochii lui Jillian. Deci Reese ştia. Ştia ce simţise privindu-şi mama. Ştia că-şi dorea să fie iubită de mama ei. Privirile înceţoşate i se îndreptară spre Reese.

Doamne! Nu şi el! Un om aşa de bun! Nu putea fi adevărat.

Deja nu mai exista eliberare în împărtăşire. Durerea ei nu făcuse altceva decât să i-o reamintească pe a lui.

- Vai, Reese, şopti ea îndurerată.

Ii luă obrajii în palme şi îl sărută pe ochi, pe frunte, pe buze, încercând să-i alunge tristeţea, fantomele trecutului.

- Jillian...

- Stiu, Reese, ştiu.

Vorbele nu-şi mai aveau locul.

Sărutările lor deveniră pasionate, puternice. Mâinile ei coborâră spre pieptul lui. Era ca o stâncă plină de

forţă, viaţă şi energie, sub degetele ei subţiri.

Pielea ei se înfierbântă, muşchii i se relaxară şi simţi în stomac un foc nestins.

- Reese, şopti ea.

Buzele lui îi sărutară gâtul fin.

- Dulcea mea Jillian.

Jillian deschise ochii şi privirea ei se umplu de imaginea pieptului puternic. Se apropie şi începu să-i sărute pielea acoperită de păr scurt şi aspru.

- Doamne, şopti el. Este... minunat!

Jillian zâmbi cu ochii închişi, descoperind în ea o nouă putere. Puterea de seducţie. Continuă să-i sărute scurt pieptul, dorind să nu lase un loc neatins. Sfârcurile lui se întăriră şi începu să-şi împingă şoldurile spre ea într-un ritm tulburător.

Jillian se simţea în focuri, se topea, exploda de dorinţă. Credea că va muri înainte să afle cum ar fi putut să-şi potolească dorinţa arzătoare care pusese stăpânire pe ea.

Şi dintr-o dată, mâinile lui Reese îi ridicară tricoul. Aerul umed al Floridei îi electriză pielea. Ştia că-şi dorea mai mult. Il dorea pe Reese. Cu totul. Nevoia era atât de puternică, încât o durea. Işi puse mâinile pe propriii ei sâni pentru a-şi căuta alinare. Văzând-o, Reese gemu de dorinţă.

- N-am mai văzut ceva aşa de frumos, în viaţa mea, şopti el fascinat.

Pentru o clipă, Jillian se simţi nesigură. Mâinile ei abia îi acopereau sânii.

- Lasă mâinile jos, spuse Reese, vreau să te văd.

Ochii lui Reese se încălziră atunci când ea îşi coborî încet mâinile.

- Sunt două perle perfecte, Jillian.

Umerii lui Jillian se încordară şi spatele i se îndreptă, în momentul în care Reese o trase mai aproape. Cu răsuflarea tăiată, aştepta următoarea lui mişcare.

Dar mâinile lui Reese nu urmară traseul la care se aştepta ea. Se îndreptară spre nasturele metalic al

blugilor lui. Si ei i se opri din nou respiraţia, simţind cum o cuprinde un vertij.
Era mare. La fel de mare cum era el tot.
- Vrei să vezi ce-mi faci, Jillian?
Jillian înghiţi greu şi privindu-l cu ochi umezi, înclină surt din cap.
Reese strânse din dinţi şi începu să-şi tragă uşor fermoarul.
Jillian simţi cum i se usucă gura şi cum palmele îi traspiră. Voia să-l vadă, să-l atingă, să-l strângă. Să simtă dorinţa lui pulsând în mâna ei, vibrând plină de viaţă, ca o dovadă vie a faptului că era la fel de puternică precum a ei.
Si el i se dezvălui. Si era fantastic!

Capitolul 10

Jillian ridică mâinile dar şi le retrase repede. Intimidarea o cuprinsese brusc.
Reese se sprijini de perete, privind-o cu ochi înflăcăraţi.
- Ia-o, Jillian. Ţine-o. Arată aşa datorită ţie. Mâinile ei tremurânde se apropiară ezitant.

Era aşa de fină, fierbinte, dar plină de putere. Reese îi strânse mâinile, hotărât. Corpul ei reacţionă instantaneu. Muşchii dintre picioarele ei se încordară.

Işi aplecă uşor capul spre el.

- Da, Jillian, fă-o. Te rog.

Avea un gust exotic, dulce. Şi faptul că acea

parte a corpului lui se afla în gura ei, o captivă total. Nu se mai putea gândi la nimic. Totul se reducea la instinct şi nevoie. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de primitivă, sălbatică.

îşi îndepărtă uşor gura de el, simţindu-l cum tremură de dorinţă sub mâinile lui. Se apropie mai mult de el. Sânii ei îl doreau. Când îl atinse, gemură amândoi, cutremuraţi de plăcere.

încet, privirea ei se ridică spre muşchii abdomenului lui, spre pieptul acoperit de păr castaniu, spre gât, spre bărbia lui puternică ridicată, spre faţă, şi se opri în ochii lui frumoşi.

Acolo găsi totul.

- Dă-ţi jos pantalonii, spuse el dur, cu dinţii încleştaţi.

Asta era tot ceea ce voia să audă.

Se supuse fără argumente. în momentul în care rămase dezbrăcată în faţa lui, Reese o ridică brusc, cu o uşurinţă uimitoare şi o aşează pe masă.

Brusc, între picioarele ei, aşa mare cum era, o făcea să se simtă strâmtă pentru el. Mult prea strâmtă.

îşi înfipse unghiile în umerii lui şi şopti cu încrâncenare:

- Reese...
- Şşş... O să fie bine.
- Ai mai făcut asta cu cineva... ca mine...? întrebă ea cu voce întretăiată, speriată şi totuşi dornică.

Reese nu-i răspunse. Se apropie de ea mai tare, îngrozitor de tare şi şopti printre dinţi, în timp ce pătrundea uşor în ea:

- Nu am mai făcut asta... niciodată... cu o persoană... ca tine.

Intrase total şi aşa de adânc, umplând-o până acolo unde nici o celulă din trupul ei nu îl mai simţea. Era

miraculos.

- Relaxează-te, spuse el răsuflându-i fierbinte în faţă. Relaxează-te.

Ii mângâie coapsele, până i le simţi relaxate. O mângâie pe spate, pe sâni, strângând uşor, tachinând, flirtând.

- Ahh, spuse ea surprinsă, împingându-şi şoldurile mai tare spre el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. Te doare?

- Nu, zâmbi ea, încleştându-şi unghiile în carnea lui tare.

Reese se aplecă şi începu să îi sărute sânii, la fel cum o făcuse şi ea mai devreme. Jillian se împinse mai tare în el.

- Uşor, Jillian, uşor, spuse el împrăştiind sărutări umede şi fierbinţi pe sânii ei.

Jillian începu să se mişte, găsind ceea ce căutase de multă vreme. Răspunsul la dorinţa ei. Reese îşi puse mâinile pe şoldurile ei, încercând să controleze ritmul.

- Jillian! exclamă el surprins de

înverşunarea ei. Nu vreau să te rănesc.

- La naiba! N-o să mă răneşti, o să mă omori, Reese. Te rog, dă-i drumul, suspină ea, împingându-se mai tare în el.

Şi el o urmă. Mişcările deveniră sălbatice, frenetice.

Il călărea fără ruşine.

Şi el îi oferea călătoria vieţii ei.

Şi în sfârşit ajunseră la final. Amândoi. Impre-ună. Revelaţia misterului care o urmărise toată viaţa căpătă în cele din urmă formă. Explozia, strigătul eliberării, vârtejul de senzaţii, făceau ca totul să pară ireal, ca într-o poveste. Şi în apogeul eliberării, Reese îi strigă numele, arcuindu-se.

Jillian căzu peste el, cu răsuflarea tăiată, pielea umedă şi pulsul atât de accelerat, încât şi-l putea auzi în urechi.

Reese îşi ridică uşor mâna tremurând', îndepărtându-i o şuviţă umedă de pe obraz.

Se aplecă dorind s-o sărute uşor, dar

se trezi că nu-i mai putea elibera gura. Era captivat total de ea. îşi dorea să n-o mai lase niciodată. Să rămână aşa pentru totdeauna.
Si deodată, panica îl lovi pe neaşteptate şi cu putere, ca un uragan. Pentru orima oară, Braedon Reese făcuse sex neprotejat. Un bărbat ca el nu lăsa niciodată lucrurile la voia întâmplării.
Si atunci de ce o mai săruta? Cum de nu se simţea îngrijorat? De ce mintea lui refuza să se gândească la posibilele urmări?
Pur şi simplu nu-i păsa!
- Reese... cred că ar trebui să... spuse Jillian în cele din urmă, frecându-şi obrazul de pieptul lui.
O cuprinse în braţe, strângând-o tare.
- Nu! spuse el intrând în panică. Stiu că vrei să vorbim despre asta. Dar nu acum. Vrei?
Jillian se retrase.

- Reese!
- Jillian! Cred că deja am dat-o în bară. Lasă-mă doar... să mai stau aşa...

în tine... puţin. Te rog.
O simţi relaxându-se şi zâmbi. Niciodată în viaţa lui nu fusese aşa de norocos să ţină în braţe o femeie ca Jillian.
Nu voia să se gândească la ceea ce avea de făcut mai târziu.
Şi brusc, Jillian se încordă în braţele lui. Şi el auzi. Sunetul inconfundabil al unui elicopter apropiindu-se.
- Cine naiba a venit cu elicopterul tocmai aici şi aşa de devreme? întrebă Jillian ridicându-şi capul atentă.
Lui Reese i se făcu rău. Ştia exact cine venise.
*
* *
Reese îşi trase repede pantalonii.
- Cleo! strigă Jillian îngrijorată îmbrăcându-se în doi timpi şi trei mişcări, zburând pe lângă el spre ieşire.

Nu era cel mai plăcut mod de a-şi savura momentele de după.

Reese se opri în cadrul uşii, urmărind-o pe Jillian îndreptându-se

spre elicopter şi făcând semne disperate. Singurul loc unde putea ateriza era zona în care cleo îşi depusese ouăle.

Reese era dezamăgit de întorsătura neaşteptată a evenimentelor, deşi ar fi trebuit să simtă contrariul. Era sigur că Regina era vizitatoarea neaşteptată. La fel de sigur era că în momentul în care Jillian urma să descopere că el fusese angajat de mama lui, amândoi urmau să fie invitaţi politicos să plece.

O privi pe Jillian dirijând aterizarea elicopterului. Curentul de aer creat de elice îi răvăşea părul într-un mod adorabil.

Da. Trebuia să se simtă uşurat. Nu era nevoie să se simtă obligat cu nimic faţă de ea. Era sigur că aceeaşi părere o avea şi Jillian.

Atunci de ce inima îi bătea nebuneşte? De ce îi era teamă de ceea ce trebuia să urmeze? De ce simţea o ghiară în piept, care-l sufoca? Şi de ce naiba se simţea ca şi cum nu ar fi fost în stare să facă faţă despărţirii?

Se îndreptă spre Jillian şi se opri la câţiva paşi în spatele ei. Nu era convins că ea îi simţise prezenţa. Si poate că aşa era mai bine.

în momentul în care motoarele şi elicea se opriră, uşa elicopterului se deschise.

Jillian se apropie mai mult de elicopter şi îngheţă în momentul în care o brunetă zveltă ieşi cu graţie, ajutată de pilot.

- Mamă?

- Jillian, iubito!

Reese o privi pe doamna aceea elegantă aran- jându-şi coafura perfectă. Purta un costum de călătorie aparţinând unei case de modă renumite, de culoare kaki, care-i punea în valoare tenul de fildeş. Era plină de bijuterii de aur şi pantofii de piele fină străluceau impecabili. Deşi părea în jur de cincizeci de ani, Reese îşi imagină că încă făcea furori chiar printre bărbaţi mult mai tineri decât ea.

Regina îşi aţinti toată atenţia asupra fiicei sale. Reese remarcă

faptul că nu aruncase nici măcar o privire spre proprietatea devastată. Părea hotărâtă să-şi ia fiica de acolo cât mai repede şi să uite pentru totdeauna „neplăcutul incident“.

Reese îşi simţi din nou pulsul accelerându-i-se. De data asta de furie. Femeia asta nu ştia cât de mult însemna proprietatea aceea pentru Jillian?

Regina se repezi spre fiica ei.

- Jillian, iubito, sunt aşa de fericită că nu ai păţit nimic! exclamă ea pe un ton afectat.

Se opri în faţa fiicei ei neclintite. Se vedea clar că se simţea nesigură pe reacţiile lui Jillian. Nu ştia dacă să se aştepte la o izbucnire nervoasă sau una afectuoasă. Oricum, era stânjenită şi debu- solată.

După o secundă de ezitare, ridică din umeri, depunând un sărut convenţional, mai mult în aer, pe obrazul fiicei sale.

Jillian nu-i întoarse gestul. Abia atunci când Regina se îndepărtă uşor

de ea privind-o din cap până în picioare, Jillian se mişcă de pe un picior pe altul şi îşi încrucişă braţele pe piept.

- Ce cauţi aici?

- Nu este evident? se revoltă femeia cu manichiură perfectă. Am fost moartă de îngrijorare. Am auzit că te-ai încăpăţânat să nu pleci. îţi dai seama ce mi-am închipuit? Prin ce am trecut? Prin iad, Jillian!

- Si cum ai aflat toate astea? întrebă Jillian cu o sprânceană ridicată.

- Am... sursele mele, spuse ea repede. Când am auzit că nu se ştie nimic de domnul Braedon, aici de faţă, am înnebunit, pur şi simplu.

- De unde ştii tu cum îl cheamă? Ai nişte surse miraculoase! Spuse Jillian circumspectă.

- îl cunosc... ezită Regina.

- Jillian, trebuie să... interveni Reese pentru prima oară în discuţie.

- Ce? i-o tăie Jillian, privindu-l peste umăr, nesurprinsă de prezenţa

lui.
Regina nu-i dădu lui Reese ocazia să vorbească. Păşi în faţa lui şi spuse:
- Dacă ai impresia că vei fi plătit pentru slujba asta, te înşeli amarnic. Si presupun că ţi-ai făcut gânduri...
- Regina, oftă Jillian, este voluntar. Nu este plătit pentru asta. Nu, Reese? întrebă ea întor- cându-se spre el. E, nu contează. Important e că ***eu*** nu am vrut să plec! ***Eu*** mi-am pus de bună-voie viaţa în pericol. Nimeni nu are nici un amestec în asta.
- Jillian...

- Domnule Braedon! interveni Regina. Vă apreciez tactul privind instrucţiunile mele, dar când v-am angajat...
- Nu vă voi lua bani pentru asta, doamnă Ravensworth, o întrerupse Reese simţind cum pierde controlul situaţiei. Ştiu că-i vreţi tot binele domnişoarei Jillian şi aţi fi dorit ca ea să nu treacă prin asta.
- Reese, ce tot spui acolo? Se întoasre Jillian încet spre el.

Reese încercă s-o ignore, adresându-se în continuare Reginei:

- în locul dumneavoastră aş fi făcut acelaşi lucru. Vă înţeleg perfect. Dar este o femeie matură. Poate lua singură decizii. Dacă ea a ales aşa, trebuie să încercaţi să priviţi şi din punctul ei de vedere. Nu trebuie să mă concediaţi. Am încetat să lucrez pentru dumneavoastră în urmă cu câteva ore.

- Reese... şopti dezorientată Jillian îndreptân- du-se nesigură spre el.

Reese se apropie de ea dorind s-o atingă, s-o mângâie, deşi se îndoia că mai avea acel drept. Dar nu voia să forţeze lucrurile în faţa mamei ei.

- Jillian, spuse el liniştit alegându-şi cu grijă cuvintele. Trebuia să-ţi fi spus. Dar Regina m-a rugat să n-o fac. Si în momentul în care mi-am dat seama că nu mai avem ce face, am considerat că nu trebuie să te mai supăr, spunându-ţi asta.

- Să mă superi? Pe mine?

- La vremea aceea nu cunoşteam problemele dintre tine şi mama ta.

Nici acum nu pot spune că le cunosc. Dar indiferent de ce s-a întâmplat ulterior, ideea este că eu am fost angajat să te salvez şi am eşuat. Pune-te în locul meu. Tu mi-ai fi spus?

Jillian îl privi rece un moment, apoi se relaxă.

- Nu. Presupun că aş fi făcut acelaşi lucru.

- îmi pare rău, şopti el, astfel încât Regina să nu-l audă. Trebuia să-ţi fi spus. Indiferent de ce este între tine şi mama ta, asta nu are nici o legătură cu noi doi, înţelegi? Ceea ce am făcut a fost pentru că aşa am vrut eu.

- Ai dreptate într-o singură privinţă. Ai fost angajat, spuse ea, ridicându-şi bărbia. Si acum slujba ta a luat sfârşit.

Si se întoarse cu spatele la el.

-Jillian! strigă Regina, încercând s-o oprească.

- Ai obţinut ceea ce ai vrut, mamă, spuse ea cu amărăciune, întorcându-se o clipă. Sunt în viaţă. Sunt în siguranţă.

- Dar, dar... încercă Regina să-şi

recapete controlul. Jillian, iubito, sper că-ţi dai seama că nu mai poţi sta aici. Cel puţin, adăugă ea, observând defensiva fiicei sale, până nu renovăm. Insist să vii să stai cu mine şi cu Harold, un timp. Nici starea ta psihică nu cred că este dintre cele mai grozave. Măcar o lună, sau câteva săptămâni, când vei putea face faţă situaţiei...

- Nu plec nicăieri, Regina, îi tăie Jillian efortul încercărilor ei de a o convinge. Am o mulţime de lucruri de făcut pe aici. Trebuie să-mi pun pe picioare clinica. îţi apreciez oferta şi efortul, dar nu-mi trebuie. Serios. Mă simt foarte bine.

Bineînţeles că Reese era unul din motivele pentru care Jillian se simţea bine. Dar el deja îşi încheiase misiunea şi ea putea să-şi continue liniştită viaţa.

Regina se simţea nefericită de refuzul fiicei sale, dar Jillian se hotărâse să nu se mai simtă vinovată.

Ştia că Regina îşi făcuse griji pentru ea, în felul

ei, dar la fel de bine ştia că mama ei văzuse în acel uragan o oportunitate de a o atrage în stilul de viaţă pe care-l considera ea potrivit. Pur şi simplu voia să-şi aibă fiica sub control.

Ei bine, ratase. Din nou.

- Transmite-i din partea mea, lui Harold, toate cele bune.

Jillian se întoarse cu spatele şi simţi un nod în gât. Mama ei reuşise să strice totuşi ceva. înainte ca ea să apară toate erau minunate. Ce se va întâmpla cu ea şi cu Reese? Pur şi simplu lui nu putea să-i întoarcă spatele, la fel cum îi făcuse mamei sale.

Stia că va suferi din cauza despăţirii lor. Numai el fusese acela care o purtase spre Nirvana. Si ştia că-l va regreta toată viaţa. Pentru că nimeni n-o mai putea face să se simtă aşa cum se simţise doar cu el.

- Dacă ai o cameră disponibilă, spuse Jillian întorcându-se din nou spre mama ei, domnul Braedon va fi fericit s-o folosească. Stiu că trebuie

să ia legătura cu partenerul lui .

-Jillian? spuse nesigură mama ei privind uşor de la Jillian la Reese.

întrebarea nerostită de pe buzele Reginei nu-şi găsi răspuns. Jillian nu era pregătită să-i ofere unul. Nici ea nu-l cunoştea. Mai bine se termina atunci totul înainte să se ataşeze prea mult de Reese şi să sufere mai tare.

- Da?

Regina se apropie de Jillian, luându-i o şuviţă de păr de pe frunte şi întrebând-o cu precauţie:

- Jillian? Sper că nu ai făcut... vreo prostie.

- Nu că ar fi problema ta, dar dacă vrei să afli dacă eu şi domnul Braedon ne-am cunoscut... intim, răspunsul este... da.

Regina îşi duse mâna la gât, părând gata să cadă.

- Jillian! Nu ai învăţat nimic din greşelile trecutului? Cu Thomas şi cu colegul acela al tău...

- Richard.

- Da, Richard. Ştiu că te-am

încurajat să te... socializezi, dar ţi-am spus de mii de ori şi ţi-am tot repetat, că anumiţi oameni nu sunt de factura ta.

- Vrei să spui că n-au bani? Te referi la acei bărbaţi care văd dolari când se uită la mine? Nu, mamă, Reese nu este unul dintre aceia.

- Nu merită, Jilly, şopti mama ei cu o voce înecată în lacrimi.

Jillian simţi cum o cuprinde o emoţie necunoscută, de mult uitată. Din copilărie mama ei nu-i mai spusese Jilly. Dinainte să-şi piardă bărbatul, speranţele, dragostea, totul.

- O să-ţi frângă inima, spuse Regina luându-şi fiica de mână. Reţine doar un lucru de la mine. Atâta îţi cer. Durerea ţine mai mult decât plăcerea.

Regina se întoarse cu spatele şi plecă cu umerii lăsaţi.

- Mamă...

Regina se opri. Era pentru prima oară când Jillian îşi vedea mama plângând.

- îmi pare rău.

- Pentru ce?
- Pentru că tata te-a rănit aşa de rău.

Regina dădu înfrântă din cap şi se îndreptă
spre elicopter.
Jillian îşi privi mama urcând în elicopter şi dând instrucţiuni pilotului. Si brusc se simţi singură. Se întoarse spre Reese.

- Te simţi bine? o întrebă Reese luând-o de mână.

- Da, spuse ea fără să-l privească.
Acum trebuia s-o termine şi cu Reese. Dacă despărţirea de mama ei fusese dureroasă, despărţirea de Reese urma s-o doboare.
Oftă adânc şi înainte să poată spune ceva apăru pilotul elicopterului.
- Domnule Braedon, doamna Ravensworth vă roagă să veniţi cu ea acum, dacă doriţi.
Jillian observă că Reese nici nu se uitase a pilot. Privirea lui nu se dezlipea de ea.
- Jillian, şopti el strângându-i mâna.

Jillian căută un semn. Ce simţea? Ii cerea permisiunea să stea? Ar fi stat, dacă ea i-ar fi cerut? Şi pentru cât timp? Privi disperată spre buzele lui nemişcate.

- Ar fi mai bine să pleci. Sunt sigură că Regina a alertat autorităţile că sunt aici.

Nu. Reese n-ar fi rămas. Şi chiar dacă ar fi rămas, durerea despărţirii urma să fie mai mare, mai agonizantă.

- Am destule provizii. Maşina ta este întreagă, nu?

- Da, spuse Reese cu o expresie de nedesluşit.

După un timp interminabil, Reese privi spre pilot.

- Da, vin acum.

Si în acel moment Jillian simţi impactul deciziei sale. Reese o părăsea. Stia că nu-l va mai vedea niciodată.

Se trase doi paşi înapoi. Trebuia să facă despărţirea cât mai uşoară. Fără sentimentalisme. La urma urmei îl cunoscuse cu o zi înainte. Si fusese chiar frumos.

însă trebuia să plece repede. Cât mai repede. Dacă nu, simţea că urma să se prăbuşească. Lacrimile erau prea aproape. „Doamne, te rog, întăreşte-mă, fă ca totul să se termine fără să mă umilesc“, se rugă ea.
Si brusc, Reese o luă în braţe şi o sărută. în momentul în care simţi cum o lasă genunchii, Reese o eliberă.
- Stiu că vrei să se termine, spuse el. Si poate că ai dreptate. Dar nu este aşa de simplu.
Speranţa născu şi muri în Jillian. Stia că Reese se referea la faptul că nu folosiseră nici o metodă de protecţie când făcuseră dragoste.
- O să... te anunţ, spuse ea.

Un copil! Doamne! Copilul lui Reese! Simţi cum inima i se opreşte.
- Nu-ţi fac promisiuni. Promisiuni pe care să nu le pot ţine. Dar îmi asum responsabilitatea acţiunilor mele. Dacă eşti însărcinată, vom avea grijă de asta împreună. Iţi promit.
Reese îşi ridică mâna şi îi mângâie buzele. Jillian îngheţă sub atingerea

lui. Ştia că era ultima. Ii trebui toată puterea să nu urle de disperare.

- Ceea ce nu-ţi pot promite, Jillian, este că... nu mă voi întoarce.

Jillian îl urmări îndepărtându-se, cu ochi umezi şi fierbinţi.

Capitolul 11

Reese intră în micul birou pe care-l împărţea cu Cole Sinclaire şi trânti dosarul pe masă.

- Braedon?

Reese îl privi spre partenerul său, încercând să-şi elibereze tensiunea pe care o simţea în umeri de câteva zile. De fapt de câteva zile se simţea în general foarte prost. Il durea capul şi avea o dispoziţe foarte proastă.

- Da.
- Ai rezolvat cazul Tomlinson?
- Da. Va avea nevoie de noi şi luna viitoare, în legătură cu strângerea de fonduri.
- Se pare că-ţi faci renume printre clienţii

bogaţi. Mai întâi doamna Ravensworth, acum domnul Tomlinson... Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

Reese se abţinu să nu înjure.

- Da, amice, ai dreptate. Altceva?

Cole îl privi atent o secundă şi spuse:

- Stai jos, te rog. Un minut.

Reese îşi frecă tâmplele şi vru să se aşeze, dar prietenul lui sări ca ars:

- Stai! Nu acolo!

Reese se opri la timp. Privi scaunul şi...

- La naiba! Nu poţi să stai liniştit, că dai peste aligatori cu trei picioare şi iguane carnivore.

- Poftim?

- Ce caută Elvis aici?

Iguana clipi spre Reese.

Cole îşi privi prietenul cu aerul acela vinovat cu care-şi privea soţia, atunci când greşea cu ceva.

- Nu se simte prea bine. Nu-l pot face să mănânce.

- Poate în cele din urmă îşi va da seama că trebuie să mănânce insecte, ce zici? spuse acru Reese.

- Nu vrea.

- Si Kira ce zice?

- Se străduieşte, dar degeaba. Ştii cât de mult îl iubeşte.

- Ca pe tine. Este probabil deja

resemnată la gândul că-şi va petrece toată viaţa cu tine.

- Da, zâmbi Cole.

Reese era încă uimit de reacţiile lui Cole. Nu credea că îl va mai vedea zâmbind vreodată, înainte ca soţia lui, Kira, să-l întâlnească.

Şi pentru a suta mia oară, se întrebă cum o ducea Jillian cu renovarea, cu Cleo, cu faptul că nu se mai văzuseră de atunci...

- Arăţi de parcă ai da cu pumnul în ceva. Ce-i cu tine? De când cu cazul Ravensworth, nu mai eşti în apele tale. S-a întâmplat ceva ce nu ştiu în timpul uraganului? In afară de faptul că nu ai fost plătit, vreau să spun.

Reese ştiu că prietenul său făcuse o remarcă neintenţionată. Increderea lui Cole era totală. Nu-l întrebase nimic în legătură cu faptul că nu fusese plătit. La fel ar fi făcut şi Reese în locul lui.

- După cât timp după ce ai cunoscut-o pe Kira, aţi... întrebă Reese luându-şi, aparent indiferent, o scamă de pe genunchi.

Cole îl privi confuz.

- Când ţi-ai dat seama că o iubeşti? Când ţi-ai dat seama că fără ea...
- Aş trăi toată viaţa într-o nefericire neagră? îl ajută Cole. Privind în urmă, mi se pare că din prima clipă. Altfel, n-aş fi acceptat s-o ajut. Dar prima oară m-am confruntat cu realitatea când m-a părăsit.
- Şi?
- Şi am ajuns la concluzia că fără ea eram de două ori mai nefericit decât dacă nu aş fi cunoscut-o.
- Hmmm, dădu Reese gânditor din cap.
- Asta are vreo legătură cu şoricica de domnişoară Jillian Ravensworth?
- Să te ia naiba, Sinclaire, zâmbi Reese.
- Ha! Se pare că treaba e mai serioasă decât credeam.
- Şi nu este şoricică!
- Imi imaginez. Bun. Şi ce ai de gând să faci?

Reese se întoarse şi privi iguana.

- Ai vreo cuşcă pentru animalul ăsta?
- Da. De ce?

- Cred că ştiu exact persoana care s-ar pricepe să-l facă să mănânce.

Cole se repezi în camera de alături şi se întoarse cu o cuşcă de răchită.

- Ai grijă de el. îl iubesc.
- Da. Cunosc sentimentul.
- Tu??? îţi place de Elvis?
- Nu, spuse Reese luând cuşca întinsă de Cole, cunosc un aligator de doi metri, cu trei picioare. Mă aşteaptă.
- Doar dacă nu mănâncă iguane, zâmbi Cole. E băiat?
- Nu. Este fată. O cheamă Cleopatra.
- Ai grijă.
- Mă întorc peste...
- Stai cât vrei. Doar să ai grijă de Elvis.
- Mulţumesc. Rămân dator.
- Nuu. Să spunem că suntem chit.

Reese închise uşa şi Cole strigă după el:

- Si să nu vii fără Elvis şi domnişoara Jillian. Eu şi Kira abia aşteptăm s-o cunoaştem. Si fără crocodili!

Reese zâmbi ieşind sub soarele cald al Floridei.

- O să mă străduiesc, amice, îşi şopti Reese, o să mă străduiesc ca niciodată.

*

* *

Reese nu fu surprins să constate că în zece zile nu se făcuseră reparaţii. Cu toate astea, Jillian fusese norocoasă. Multe case fuseseră spulberate de uragan.

Primul lucru pe care-l remarcă fu acela că Jillian se îngrijise să-şi pună gard.

- Ei bine, Elvis, am ajuns!

O zări lângă eleşteu cu un binoclu la ochi. Inima începu să-i bată nebuneşte. Pentru prima oară îşi dădea seama cât de mult îi lipsise.

Il zări abia când el se apropiase la zece paşi de ea. Şi în acel moment scăpă binoclul din mână şi îşi duse mâna la piept.

- Reese! strigă ea surprinsă.

Dar în secunda următoare, sub ochii lui, expresia feţei ei se schimbă dramatic. Brusc deveni rece.

- Ai venit pentru maşină?
- Nu.

- A, atunci cred că ai venit să afli dacă... Nu. Fii liniştit. Nu s-a întâmplat nimic.

- Nu eram îngrijorat de asta.

Ochii ei se rotunjiră de uimire.

- Nu eram îngrijorat, pentru că dacă ar fi fost să se întâmple, nu m-ar fi deranjat.

Jillian căscă gura uluită.

- Ce tot spui? Si... ce ai în mână?

- Ăsta este pretextul meu. îl cheamă Elvis. Este o iguană. Este a prietenului meu, Cole.

- Si ce-i cu ea?

- Nu mai mănâncă şi prietenul meu este îngrijorat. Adevărul este că şi-a petrecut mult timp pe spatele unui Harley.

- Motocicletă? Harley?

- E o poveste lungă.

- Si de ce l-ai adus la mine?

- Pentru că nimeni nu este ca tine. Si nu a fost vreodată, spuse el privind-o cu dragoste.

Jillian se întoarse cu spatele. Reese ştia

că nu putea fi uşor. Dar trebuia să reuşească.
Se apropie de ea, dorind s-o atingă, dar se abţinu.
- Unde te uiţi, Jillian?

- Mă uitam după puii lui Cleo.
- Sunt în regulă?
- Nu ştiu dacă vor supravieţui. De obicei au duşmani naturali, dar aici nu există aşa ceva, deci s-ar putea să trăiască.
- Sunt şase, nu?
- Şşş. Ascultă!

Reese îşi încordă atenţia, dar nu sesiză nimic.
- Nu auzi? Parcă înghite cineva. Aşa, spuse ea imitând sunetele.
- Pulsul lui Reese se acceleră.
- Aud.
- Comunică cu Cleo! Asta înseamnă că vor trăi! Reese! Au reuşit! Am reuşit!

Lui Reese îi veni s-o ia în braţe, dar se abţinu. Nu era momentul. Nu putea risca s-o facă să se retragă din nou în cochilia ei.

- Putem să mergem undeva? Să vorbim? întrebă el cu ochi întunecaţi.
- Da, spuse ea notând ceva într-un carneţel. Acum locuiesc în clinică.
Se întoarse şi se îndreptă fără alte invitaţii spre mica construcţie care rezistase uraganului.
Reese o urmă tăcut. Simţea inima bătându-i

nebuneşte. Intrară. O aşteptă să-şi termine de aranjat notiţele şi o privi, sprijinindu-se de chiuvetă. Cu ce să înceapă? Cum putea s-o facă să înţeleagă? Să îl ierte?

- Vin dintr-o ţară dură, Jillian. Si eu mă credeam la fel. Un dur. Nepăsător. Credeam că pe mine nu mă poate atinge nimic. Că nu am nevoie de nimeni. La naiba! Aveam şaptesprezece ani, atunci!

- Te ascult.

- Ai spus o dată că munca de recoltare a perlelor este dură, murdară. Ai avut dreptate. Mai multă dreptate decât ai crezut. Tatăl meu a avut vise mari. Dar se pare că nu au funcţionat. A muncit

mult, dar nu a obţinut atât cât a sperat. A început cu munca de jos. A fost gunoier. Si cu cât muncea mai mult, cu atât mai disperat era. S-a apucat de băutură. Mama mea a făcut tot posibilul să-i demonstreze că banii nu contau. Că ea îl dorea doar pe el. A încercat orice ca să-i atragă atenţia asupra ei. Si a mea, bineînţeles. Nu a reuşit. Si a căzut şi ea în patima beţiei. După asta a urmat iadul.

Capitolul 12

- Câţi ani aveai?
- Nu ştiu. Douăsprezece, treisprezece. Suficient de mare ca să-mi dau seama de ceea ce se petrecea în jurul meu.
- Vai, Reese.
- Reese ştia după durerea din vocea ei că-l înţelegea. Si asta îl îndurera mai tare. Dar trebuia să-i povestească.
- La cincisprezece ani, credeam că nimeni nu este mai dur, mai puternic decât mine. Si tot ceea ce-mi doream era

să plec de acolo, cât mai departe posibil. Mi-a luat două luni să ajung în America.

- Dar erai doar un copil!
- Un copil mare. Mi-am cheltuit toţi banii pe paşaport şi pe un buletin fals de identitate. O dată ajuns pe străzile din Miami, m-am trezit debusolat. Eram mai rău ca peştele pe uscat. Mi-am petrecut următorii doi ani supravieţuind. Un emigrant are viaţă grea în America.
- Si apoi?
- Am fost arestat pentru că am furat mâncare. Dar bătrânul care deţinea magazinul din care furasem şi-a retras plângerea. Si mi-a dat o slujbă. Pentru prima oară în viaţa mea eram tratat cu respect.
- După câte îmi spui, nu păreai genul de om care să cazi pe spate, dacă un om îţi arăta bunăvoinţă.
- Nu. Si sincer să fiu, în locul bătrânului Kotler, mi-aş fi tras un şut în fund. Dar el nu a făcut asta. M-a ţinut pe lângă el şi eu mi-am obţinut cetăţenia.

- Unde se află el acum? în Miami?
- Nu. A fost împuşcat în faţa mea. Aveam doăzeci şi unu de ani.

Jillian îşi duse mâna la gură uimită.

- Fusese un jaf armat. Ceva obişnuit, de fapt, prin locurile acelea. Cred că au furat vreo două sute de dolari. Mi-aş fi dat şi viaţa pentru bătrân.

- Reese...

- El m-a învăţat să am încredere în mine şi să-mi susţin poziţia. Si mi-am dorit din acel moment ca nici un bătrân să nu mai fie împuşcat pentru două sute de dolari sau pentru două mii sau pentru două sute de mii. Si aşa am ajuns să mă angajez la Trupele Speciale.

- Reese, dar bătrânul Kotler ar fi fost mândru de tine.

- Stiu. Si mi-am dat toată silinţa. Am dat tot ce am avut mai bun din mine. Dar pentru mine asta nu a fost suficient. în momentul în care am realizat că nu mai am nimic de dat, am plecat.

- Dar, Reese, tu ajuţi în continuare

oamenii.

- Nu asta vreau să spun, zise el apropiindu-se. Am vrut să spun că am luat o decizie şi am urmat-o. M-am dedicat. înţelegi, Jillian?

- Sunt mândră de tine. Dar ce legătură are

asta cu mine? Mi-ai spus că-ţi place să-ţi faci meseria curat, fără încurcături. Aşa că ce legătură au toate astea cu mine?

- Nu te pot lăsa, strigă el, scuturând-o de umeri. Simt un mare... gol în mine. Si numai tu îl poţi umple. Stiu asta. Sunt convins.

- Si ce se va întâmpla când nu vei mai simţi asta, Reese? Când îmi vei da totul şi nu-ţi va mai rămâne nimic de dat? Vei pleca? Nu pot aşa. Nu te pot lăsa să-mi faci asta.

- Deci alegi să stai aici, singură? Pe veci? Nu există garanţii în viaţă, Jillian. Sau poate că nu mă vrei.

- Ba da! strigă Jillian. Te vreau! Asta te aşteptai să auzi? Te vreau, Reese

Braedon. Mai mult decât îmi permit să cred. Sunt în stare să iau tot ce-mi oferi.

- Acum?

- Acum cred că nu-ţi voi fi de ajuns.

- Poftim???

- Tu... tu îţi trăieşti viaţa cu intensitate, ştii ce vrei, ştii ce ai nevoie. Si iei ceea ce vrei sau ceea ce ai nevoie. Eu nu sunt aşa. Nu te pot

lăsa să-mi dai totul ca apoi, când vei simţi nevoia să pleci, să mă laşi, fără regrete, pentru altceva mai bun.

- Si dacă îţi spun că am încetat să mai caut? zise el ridicându-i uşor bărbia. Că am găsit ceea ce căutam. Ceea ce-mi trebuie cu adevărat. Mi-am părăsit viaţa de dinainte. îmi place ceea ce fac acum. Ceea ce făceam eu înainte era mai greu decât credeam. Era ceva urât, brutal, fără sfârşit. Golul de atunci era umplut cu satisfacţia muncii. Dar era o amăgire. Mi-am dat seama atunci când te-am întâlnit. Am privit în ochii aceştia gri şi mi-am dat seama că sunt parte din mine.

Dacă îţi spun că n-am fost niciodată în viaţa mea mai sigur decât sunt acum? Mă crezi?

O speria de moarte. Era mare, îndrăzneţ, puternic şi frumos. Si o iubea mult, cu îndrăzneală, cu putere şi total. Aşa cum îşi dorise să fie iubită.

Si era îngrozită să descopere că nu putea să creadă aşa de mult în el, încât să-l iubească şi ea la fel. Trebuia să supravieţuiască. Si acela era instinctul de supravieţuire din ea, care lupta.

Era crud, egoist, dar aşa trebuia să facă.

Trebuia să-l respingă. Instinctul acela era bine înrădăcinat de ani de zile. Nu cădea nici măcar în faţa lui Reese. Mai ales în faţa unui bărbat periculos ca Reese.

- Nu, şopti ea, nu.

Se aştepta să se înfurie sau să plece. Să reacţioneze violent, intempestiv. Dar nu se întâmplă aşa ceva. Doar ochii lui grăiră. Ochii lui, ochii aceia mari,

albaştri şi frumoşi. Luminile din ei se stinseră, înnegurându-se.

Doamne! Ce-i făcuse? Ea, cu egoismul ei! în nevoia de a se autoapăra, îl rănise cumplit.

Se dezvăluise în faţa ei, punându-şi sufletul pe tavă, aşa cum nici un bărbat în viaţa ei nu făcuse pentru ea. Si ea? îi întorsese spatele cu răceală şi răutate. Exact aşa cum făcuseră bărbaţii din viaţa ei cu ea.

Si asta pentru ce?

Pleca din viaţa ei şi de data asta definitiv.

Era o greşeală. Si urma să-şi dea seama cu timpul. Cu fiecare secundă, ceas, zi şi noapte, săptămâni, ani, toată viaţa.

Pleca.

- Reese...

Si el se opri.

- Si eu sunt ca şi tine, o supravieţuitoare.

El nu se întoarse.

- Stiu asta. O constat pe pielea mea.
- Nu.
- Atunci? întrebă el, întorcându-se. Se pare că suntem doi, nu?
- Ai vorbit serios, nu?
- Sigur că da. Nu te mint. Nu te voi minţi vreodată. Brusc, lui Jillian i se uscă gura. Viitorul ei
atârna de decizia pe care trebuia s-o ia în următoarele secunde.
- Si eu am vorbit serios, când am spus că te vreau mai mult decât orice.
- Ai un mod special de a o demonstra.
- Mi-e frică, Reese.

Era dureros să recunoască.

- Si crezi că eu nu sunt înspăimântat?
- Nu ştiu. Stiu doar că ai mai mult curaj decât voi avea eu vreodată.
- Ai curaj, Jillian.
- Sunt egoistă, Reese. Vreau totul. Doar pen-

tru mine. Credeam că Thomas mă iubeşte, dar m-a părăsit pentru un cec gras, dat de mama mea. Si apoi Richard.

Credeam că mă înţelege. Dar m-a înţeles până când a obţinut fondul de care avea nevoie.

- Nu vreau afurisiţii tăi de bani, Jillian! spuse el cu violenţă.

- Stiu. Am ştiut dintotdeauna. Dar nu este vorba de bani. Ăsta este jocul mamei, nu al meu. Nu mă cred în stare să te păstrez. Instinctul meu de apărare este foarte puternic. Nu-mi mai asum riscuri. Aşa sunt sigură că nu pierd.

- Ce-mi tot spui tu, Jillian?

- îţi spun că sunt o mare proastă. îmi pare rău că te-am rănit. Este ultimul lucru pe care intenţionam să-l fac.

- Scuzele sunt acceptate, spuse el zâmbind şi desfăcându-şi braţele.

Jillian se apropie ezitant, apoi se aruncă în braţele lui. îl sărută cu pasiune şi disperare, ştiind cât de aproape fusese de despărţire.

- Nu ştiu ce să spun, zise ea printre lacrimi. îmi pare aşa de rău! Am greşit amarnic!

- La naiba, am înţeles. Acum pot să plec? spuse el, prefăcându-se supărat.
- Asta încerc să-ţi spun, Reese. Nu vreau să pleci. Niciodată nu am vrut să pleci.
- Ce anume vrei să spui? întrebă el, îndepărtând-o.
- Dacă mă mai vrei, ia-mă. Sunt a ta. Te iubesc, Reese. Nu mă părăsi. Niciodată.
- Mai spune o dată, o tachină el. Nu am auzit bine.
- Nu vreau să te pierd!
- Nu mă vei pierde, Jillian, spue el, sărutând-o. Ai vrea tu, dar nu vrea soarta.
- Mulţumesc Cerului şi Sorţii! spuse ea trăgându-şi nasul, deloc elegant.
- Jillian! o certă el.
- Iartă-mă... dar nu mă pot opri... suspină ea. Sunt atât de...
- Stiu, ştiu, o mângâie el tandru.
Jillian râse şi plânse din nou.
- Suntem o pereche fără speranţă.
- Jillian?
- Da?

- Mi-ai spus o dată, dar vreau să mai aud, zâmbi el. Tot nu mă satur.
- Te iubesc, Reese Braedon, la bine şi la rău. Pentru totdeauna.

Durerea îi umplu din nou ochii.

- Ce este, Reese?
- Stiu ce vrei să spui. Este înspăimântător. Vreau să spun, să ai încredere în atâta dragoste.
- Stiu. După atâta singurătate, este greu să primeşti şi pe altcineva în sufletul tău. Si să crezi că va rămâne, orice s-ar întâmpla.
- Eşti în sufletul meu, Jillian, pentru totdeauna. Mă simt legat de tine într-un fel special, pe care nu-l înţeleg. Si nici nu vreau să-l înţeleg. Eşti parte din mine. Cea mai bună parte. Doar să nu pleci. Să nu mă părăseşti. Niciodată.

Jillian îl sărută flămândă, dorind să-l sufoce cu toată dragostea ei.

Reese se sprijini de chiuvetă şi o privi cu dragoste.

- Spune-mi, Reese. Spune-mi şi tu.

- Te iubesc, Jillian, spuse el încet şi răspicat. Te iubesc la bine şi la rău. Pentru totdeauna.

Si îi ridică tricoul.

- Si pe ele le iubesc.

Jillian râse fericită dar brusc, răsuflarea i se opri în momentul în care Reese îi sărută sânii.

- Sunt perlele mele perfecte.
- Pentru totdeauna?
- Pentru totdeauna, iubita mea, pentru totdeauna.

Sfâr[it